

ΚΟΝΤΡΑ

20 Χρόνος

**«Εκσυγχρονίζεται» η
καταστολή κατά των
λαϊκών κινητοποιήσεων**
[ΣΕΛΙΔΑ 3](#)

ΠΑΙΔΕΙΑ

**Εξαγγελίες που δεν
πραγματοποιήθηκαν**
[ΣΕΛΙΔΑ 2](#)

**Στρατόπεδα
συγκέντρωσης και
απελάσεις για τους
μετανάστες**
[ΣΕΛΙΔΑ 8](#)

**Καταργείται το δικαίωμα
των κρατούμενων στις
εκπαιδευτικές άδειες**
[ΣΕΛΙΔΑ 5](#)

Ισπανικές εκλογές

**Άλλη προοπτική ή
βάλτος;**
[ΣΕΛΙΔΑ 7](#)

Τεχνολογική πρόοδος στον καπιταλισμό

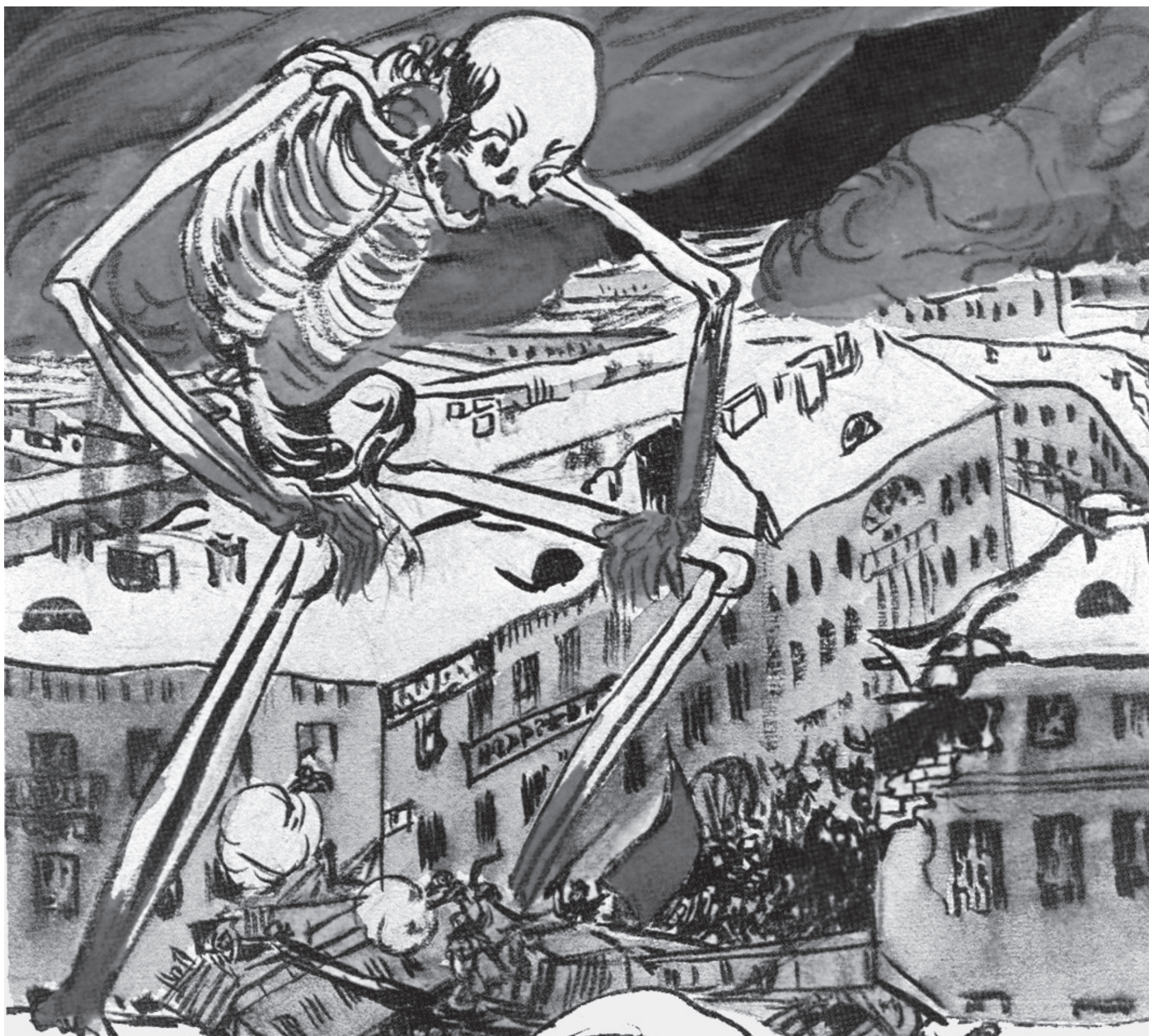
**Από εργαλείο για την
απελευθέρωση των εργατών,
όργανο υποδούλωσής τους στο
κεφάλαιο**
[ΣΕΛΙΔΑ 6](#)

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 850 - 24 Δεκέμβρη 2015

www.eksegersi.gr

Ιμπεριαλιστική μπανανία ή εργατική δημοκρατία;

Εξαγγελίες που δεν πραγματοποιήθηκαν

Στην εκπνοή του 2015, ο απολογισμός των πεπραγμένων της συριζαϊκής πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Παιδείας έχει αρνητικό πρόσημο.

Τα μεγάλα λόγια των υπουργών Παιδείας και των δύο διαδοχικών συγκυβερνήσεων, ότι στόχοι είναι η παροχή «δημόσιας, δωρεάν, δημοκρατικής, υψηλού επιπέδου Παιδείας», η «άμβλυνση των μορφωτικών ανισοτήτων, που έχουν την αιτία τους στις ταξικές διαφορές της κοινωνίας», έτσι κι αλλιώς δεν έχουν καμιά σημασία στο πλαίσιο του καπιταλισμού και μάλιστα στις περιόδους μεγάλης οικονομικής κρίσης, την οποία το κεφάλαιο διαχειρίζεται σε βάρος των κοινωνικών αγαθών (π.χ. Παιδεία). Γίνονται απλά για να λειτουργήσουν ως άλλοθι για ό,τι δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί.

Παραμβάσεις και μικροδιορθώσεις υπήρξαν, πλην όμως, πολύ αναιμικές που δεν ήρθαν σε κόντρα με τον αστισμό, ούτε αμφισβήτησαν τη σκληρή δημοσιονομική πειθαρχία.

Ας δούμε ποιες εξαγγελίες έμειναν λόγια του αέρα και τι υλοποιήθηκε:

◆ Οι δαπάνες για την Παιδεία, έχουν κυριολεκτικά εξαϋλωθεί (2,47% επί του ΑΕΠ στον προϋπολογισμό του 2015). Τα χιλιάδες κενά στα σχολεία καλύπτονται με αναπληρωτές, παρά τις δηλώσεις των συριζαίων, όταν ήταν αντιπολίτευση, για 7.000 μόνιμους διορισμούς «με το καλημέρα». Μάλιστα, ως το τέλος της σχολικής χρονιάς δεν αναμένεται να καλυφθούν 4.000 κενά. Η κατάσταση χειροτερεύει χρόνο με το χρόνο, καθώς οι θέσεις αυτών που συνταξιοδοτούνται δεν καλύπτονται με νέους διορισμούς. Μόνο από την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση έχουν αποχωρήσει λόγω συνταξιοδότησης την τελευταία πενταετία 8.500 εκπαιδευτικοί και έχουν διοριστεί μόλις 280 (μία πρόσληψη για κάθε 30 αποχωρήσεις)! Τα δε, τελευταία δυο χρόνια οι διορισμοί μόνιμων εκπαιδευτικών είναι μηδενικοί.

Ηξεις-αφίξεις επικρατεί και σχετικά με τη διατήρηση του «διαγωνισμού της ντροπής» (ΑΣΕΠ). Ο πρώην αναπληρωτής υπουργός Τάσος Κουράκης δήλωνε «Θεωρούμε αδιανόητο οι εκπαιδευτικοί οι οποίοι έχουν ήδη πτυχίο να καλούνται να δώσουν εξετάσεις από την αρχή. Αντ' αυτού, θα υπάρχει ένα σύνολο προϋποθέσεων που θα ορίζουν τη μοριοδότηση των εκπαιδευτικών», ενώ μέσα σε λίγες ώρες διαψεύδονταν από τον πρώην υπουργό Αριστείδη Μπαλτά. Τώρα ο Φίλης είναι πολύ φειδωλός στις σχετικές αναφορές του: «Θα διερευνήσουμε τη δυνατότητα ενός αριθμού μόνιμων διορισμών μέσα στο 2016», είπε, παραπέμποντας το θέμα ουσιαστικά στις ελληνικές καλές νδες.

◆ Οι εξαγγελίες για «δωρεάν δεκαετή εκπαίδευση (δύχρονο νηπιαγωγείο, δημοτικό, γυμνάσιο, λύκειο)», «απρόσκοπτη πρόσβαση όλων των νηπίων στη δίκηχρονη προσχολική αγωγή», «ιδρυση και λειτουργία τουλάχιστον ενός ειδικού σχολείου ανά διεύθυνση εκπαίδευσης» είναι το πιο σύντομο ανέκδοτο, καθώς απαιτούν χρηματοδότηση και διορισμούς.

◆ Πολλά ειπώθηκαν για την «αναβάθμιση του εκπαιδευτικού», διότι «η καρδιά του σχολείου είναι ο δάσκα-

λος» και συνεπώς «οι καλές συνθήκες εργασίας του μεταφράζονται σε καλές συνθήκες μόρφωσης των παιδιών» (Ν. Φίλης: προγραμματικές δηλώσεις).

Τι περιλαμβάνει, λοιπόν, η περίφημη αναβάθμιση του εκπαιδευτικού; Μηδενικούς διορισμούς, ελαστικές σχέσεις εργασίας, μετακινήσεις από σχολείο σε σχολείο για την κάλυψη του διδακτικού ωραρίου, εξαθλιωμένους μισθούς (το νέο μισθολόγιο παραμένει φτωχολόγιο, ενώ αποσυνδέει το μισθό απ' το βαθμό και τον συναρτά με την «αποδοτικότητα») και επαναφορά του μπαμπούλα της αξιολόγησης.

Δεν καταργήθηκε το σύνολο των νομοθετημάτων για την αξιολόγηση, όπως προεκλογικά διατυμπάνιζαν οι συριζαίοι, παρά μόνο οι διατάξεις που έχουν σχέση με την ατομική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού, η οποία και πάλι επανέρχεται, σύμφωνα με τις επανειλημμένες δηλώσεις και του Φίλη, αλλά και του προέδρου της επιτροπής του «εθνικού διαλόγου» Αντώνη Λιάκου. Παράλληλα διατηρείται η ΑΔΙΠΠΔΕ (Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση). Η οποία «διαμορφώνει, οργανώνει, εξειδικεύει, τυποποιεί και δημοσιοποιεί εκ των προτέρων τις διαδικασίες αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου και τα σχετικά κριτήρια και δείκτες στο πλαίσιο, ιδίως, αντίστοιχων διεθνών προτύπων», δηλαδή στο πλαίσιο του ΟΟΣΑ και των αγγλοσαξωνικών και ευρωπαϊκών συστημάτων εκπαίδευσης, που τις τελευταίες δεκαετίες της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού και στην Παιδεία, προκρίνουν το «ανταποδοτικό», «ανταγωνιστικό» και «αποτελεσματικό» εκπαιδευτικό σύστημα.

◆ Η συγκυβέρνηση προχώρησε στην επανασύσταση των ειδικοτήτων της δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης (50 τον αριθμό), που είχαν καταργηθεί εν μια νυκτί, πετώντας στο δρόμο 2.500 εκπαιδευτικούς και προσφέροντας βορά στα ιδιωτικά μαγαζιά των εμπορών της γνώσης 25.000 μαθητές, καθώς και στην επαναπρόσληψη των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ. Πρέπει, όμως, να επισημάνουμε ότι στους εργαζόμενους αυτούς η συγκυβέρνηση δεν έκανε καμιά χάρη. Η επαναφορά τους στην εργασία ήταν αποτέλεσμα των μεγάλων, επίμονων αγώνων που δώσανε (ειδικά οι διοικητικοί υπάλληλοι) και της πίεσης που ασκούσε η κραυγή αγωνίας των μαθητών. Επίσης, πρέπει να σημειώσουμε ότι ο αριθμός των εργαζόμενων που επαναπροσλήφθηκαν θα αφαιρεθεί από τον αριθμό των δημόσιων υπάλληλων που προβλέπονταν από το μνημόνιο ότι θα προσληφθεί (λέμε τώρα, καθώς όλα είναι κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη της τρόικας και την αίρεση της πορείας των δημοσιονομικών).

◆ Διατηρείται το «νέο Λύκειο» της πρώιμης εξειδίκευσης, της διάπλασης μερικών ανθρώπων, των αξιολογικών

κρίσεων, με εξαίρεση την κατάργηση της τράπεζας θεμάτων και των πρόσθετων ταξικών φραγμών που προέβλεπε ο νόμος του Αρβανιτόπουλου για την προαγωγή και απόλυση των μαθητών, αφού οι πρόσθετες αυτές σκληρές ρυθμίσεις είχαν προκαλέσει πανωλεθρία στο Λύκειο και είχαν πετάξει με τη βία χιλιάδες παιδιά έξω απ' το σχολείο.

Όμως, η τράπεζα θεμάτων παραμένει ως «συμβουλευτικό εργαλείο» για μαθητές και εκπαιδευτικούς και αυτό όχι τυχαία, σύμφωνα με όσα προβλέπει η έκθεση του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση και με όσα έχει δηλώσει ως τώρα ο Αντώνης Λιάκος συνεντευξιαζόμενος (δες Κόντρα, αρ. φύλλ. 848).

Μικροδιορθώσεις έγιναν στο εξεταστικό σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ με την προσθήκη ενός 5ου μαθήματος για να ανοίξει το εύρος της επιλογής των επιστημονικών πεδίων.

Η εξεταστική, όμως, καρμανιόλα παραμένει για να πετοσκοβεί τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και να ρυθμίζει τη ροή προς την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Οι δηλώσεις Λιάκου παραπέμπουν σ' ένα σύστημα εισαγωγής με «αναβαθμισμένο απολυτήριο Λυκείου» (:), εισαγωγή χωρίς εξετάσεις στα Τμήματα χαμηλής ζήτησης και αυξημένες προϋποθέσεις εισαγωγής στις βαρβάτες σχολές.

Η «ελεύθερη πρόσβαση» στα ΑΕΙ που διατυμπάνιζε ο ΣΥΡΙΖΑ όσο ήταν στην αντιπολίτευση «έκανε φτερά», όπως φρόντισε να διαμηνύσει ο ίδιος ο Τσίπρας κατά τη συμβολική του επίσκεψη στο υπουργείο Παιδείας: «Βεβαίως, ένας θεσμός που πρέπει να εξετάσουμε, όχι σε ό,τι αφορά την εγκυρότητά του, αλλά να εξετάσουμε αν μπορούμε να τον **καλύτε-ρεύσουμε** σε ό,τι έχει να κάνει με τη διαδικασία αυτή καθ' αυτή. Ολοι γνωρίζουμε πως οι γενικές εξετάσεις σε μια ευαίσθητη ηλικία για τους νέους ανθρώπους της χώρας μας, αγόρια και κορίτσια, είναι μια μεγάλη δοκιμασία. Βέβαια, στη σκέψη όλων μας είναι **πώς αυτή η δοκιμασία θα μπορούσε να μετεξελιχθεί σε μια δοκιμασία, βεβαίως, πάντα, αλλά που θα μετρά περισσότερο τις ικανότητες και λιγότερο τη στιγμή...**» (οι εμφάσεις δικές μας).

◆ Με το νομοσχέδιο «Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου και άλλες διατάξεις», που ψηφί-

ζεται αυτές τις ημέρες, καταργείται η Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου για τις μαθητικές καταλήψεις. Με τη ρύθμιση αυτή, οι συριζαίοι επιδιώκουν να αποκτήσουν το φωτοστέφανο του μέγα δημοκράτη. Ασφαλώς και η ΠΝΠ είναι μια ακραία νομοθετική κατασταλακτική ενέργεια. Όμως, η κατάργησή της δε σημαίνει και το τέλος των δώξεων κατά των μαθητικών αγώνων, όπως ομολογούν οι ίδιοι και στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου, καθησυχάζοντας το σύστημα.

◆ Οι συριζαίοι που ήταν τάχα σφοδρόι πολέμιοι της «αριστείας» (είναι η ελιτίστικη, εν ολίγοις ρατσιστική και με ταξικό πρόσημο στρατηγική και τακτική των διακρίσεων σε βάρος των κοινωνικά, οικονομικά και μορφωτικά αδικημένων μαθητών, που γίνεται κυρίως μέσω του Μινώταυρου των συνεχών εξετάσεων και της βαθμολογίας), μόλις ο αστισμός ξεσηκώθηκε έκαναν πίσω ολотаχώς. Διατήρησαν το θεσμό των Πρότυπων Σχολείων (9 τον αριθμό), τάχα για ιστορικούς λόγους, διαχωρίζοντάς τα από τα Πειραματικά.

◆ Πίσω έκαναν μετά τον ξεσηκωμό του παπαδαριού και τους κεραυνούς του Αρχιεπισκόπου και στο θέμα των Θρησκευτικών. Διατήρησαν σκόπιμα την κατάπτωση εγκύκλιο Λοβέρδου για την απαλλαγή των μαθητών από τη διδασκαλία των Θρησκευτικών (η εγκύκλιος απαιτεί υπεύθυνη δήλωση και των δυο γονέων ότι ο μαθητής δεν είναι χριστιανός ορθόδοξος, υποχρεώνοντας ουσιαστικά τον μαθητή στην αποκάλυψη των θρησκευτικών του πεποιθήσεων). Ο Φίλης επισκέφθηκε τον Ιερώνυμο και δήλωσε ότι «υπάρχει συναντίληψη» και ότι «δεν θα γίνουν μονομερείς ενέργειες», ενώ «μάζεψε» και την αναπληρώτρια υπουργό Σία Αναγνωστοπούλου που είχε «ξεφύγει» με σχετικές δηλώσεις.

◆ Με καθορισμένο το ρόλο του αστικού σχολείου στο έδαφος του καπιταλισμού, και κατ' επέκταση και του διευθυντή του, το υπουργείο Παιδείας προχώρησε σε μια δημαγωγική ενέργεια, καθιστώντας ουσιαστικά τους εκπαιδευτικούς συνυπεύθυνους στην εφαρμογή της εκπαιδευτικής πολιτικής, με το να τους βάλει να συμμετέχουν με την ψήφο τους στην επιλογή των διευθυντών.

Την ίδια στιγμή διατήρησε την προφορική συνέντευξη στην επιλογή των διευθυντών εκπαίδευσης, ώστε να επιλέγονται για τις καίριες θέσεις της διοικητικής πυραμίδας οι ημέτεροι.

◆ Μετά από άπειρες παλινωδίες καταργήθηκε τελικά το 23% του ΦΠΑ στην ιδιωτική εκπαίδευση.

◆ Η τύχη του «νομοσχεδίου Μπαλτά» παραπέμφθηκε στον «εθνικό διάλογο», σύμφωνα με τις δηλώσεις Φίλη.

Το νομοσχέδιο περιλάμβανε την κατάργηση των κακόφημων Συμβουλίων Διοίκησης των ΑΕΙ (υπήρξε δέσμευση του Τσίπρα στις προγραμ-

ματικές δηλώσεις), τα οποία, όπως γίνεται γνωστό, παραμένουν μετά τον ξεσηκωμό όλου του εσμού του νεοφιλελευθερισμού. Θα έχουν, λέει, γνωμοδοτικό χαρακτήρα και δεν θα έχουν την αρμοδιότητα προεπιλογής του πρύτανη και των κοσμητόρων. Μένει να δούμε τελικά τι θα γίνει.

Ετσι, λοιπόν, παραπέμπονται στον «διάλογο» και ο τρόπος διοίκησης των πανεπιστημίων, οι αρμοδιότητες της Συγκλήτου, η κατάργηση των ρυθμίσεων του νόμου Διαμαντοπούλου (ν. 4009/2011) για τους «αιώνιους φοιτητές», κ.λπ.

Παραμένει ως έχει (νόμος Διαμαντοπούλου), όπως όλα δείχνουν και από τις δηλώσεις Μπαλτά, αλλά και από όλη τη συμπεριφορά των συριζαίων απέναντι στο αστικό σύστημα, η ρύθμιση για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, όπως και οι διατάξεις για τις πιστωτικές μονάδες, που παραπέμπουν στην Μπολόνια.

Με την εμπειρία, λοιπόν, της τακτικής που ακολουθεί το υπουργείο Παιδείας και μπροστά στον «διάλογο» που μόλις ξεκίνησε και που πρέπει να ολοκληρωθεί τον Απρίλιο, σύμφωνα και με όσα επιτάσσει το Μνημόνιο-3, μπορούμε να προδιαγράψουμε το μέλλον, που θα είναι ζοφερό από κάθε άποψη.

Ας θυμηθούμε, για να μην υπάρξει καμιά αυταπάτη, τι υπέγραψε η συγκυβέρνηση των Τσίπρα-Καμμένου με το Μνημόνιο-3:

«Οι αρχές θα διασφαλίσουν τον περαιτέρω εκσυγχρονισμό του τομέα της εκπαίδευσης σύμφωνα με τις βέλτιστες πρακτικές της ΕΕ... σε συνεργασία με τον ΟΟΣΑ και ανεξάρτητα εμπειρογνώμονες, θα επικαιροποιήσουν, έως τον Απρίλιο του 2016, την αξιολόγηση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος που εκπόνησε ο ΟΟΣΑ το 2011. Μεταξύ άλλων, η επανεξέταση θα αξιολογήσει την υλοποίηση της μεταρρύθμισης του "Νέου Σχολείου", το περιθώριο περαιτέρω εξορθολογισμού (των τάξεων, σχολείων και πανεπιστημίων), ... την αποδοτικότητα και αυτονομία των δημόσιων εκπαιδευτικών μονάδων και την αξιολόγηση και διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα. Η επανεξέταση θα προτείνει συστάσεις σύμφωνα με τις βέλτιστες πρακτικές των χωρών του ΟΟΣΑ.

Με βάση τις συστάσεις της επανεξέτασης, οι αρχές θα εκπονήσουν επικαιροποιημένο εκπαιδευτικό σχέδιο δράσης και θα υποβάλουν προτάσεις για δράσεις το αργότερο έως τον Μάιο του 2016, οι οποίες θα εγκριθούν έως τον Ιούλιο του 2016, και εφόσον είναι δυνατόν, τα μέτρα θα πρέπει να τεθούν σε ισχύ πριν από το ακαδημαϊκό έτος 2016 - 2017.

Ειδικότερα, οι αρχές δεσμεύονται να ευθυγραμμίσουν τον αριθμό διδακτικών ωρών ανά μέλος του προσωπικού, καθώς και την αναλογία μαθητών ανά τάξη και ανά εκπαιδευτικό, με τις βέλτιστες πρακτικές των χωρών του ΟΟΣΑ, το αργότερο έως τον Ιούνιο του 2018. Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων θα συνάδει με το γενικό σύστημα αξιολόγησης της δημόσιας διοίκησης».

«Εκσυγχρονίζεται» η καταστολή κατά των λαϊκών κινητοποιήσεων

«Οποιος με πρόθεση παρεμποδίζει τη λειτουργία κοινόχρηστης εγκατάστασης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία και ιδίως σιδηροδρόμου, αεροπλάνου, λεωφορείου, ταχυδρομείου που προορίζονται για κοινή χρήση τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών». Αυτό προβλέπει το άρθρο 292 του Ποινικού Κώδικα, συμπληρώνοντας ότι «αν η πράξη τελέστηκε από αμέλεια, επιβάλλεται φυλάκιση μέχρι έξι μηνών».

Πρόκειται για μια διάταξη που αποσκοπεί στο χτύπημα καταλήψεων συγκοινωνιακών εγκαταστάσεων και μπλόκων στους δρόμους.

Ερχεται, λοιπόν, ο... μεγάλος δημοκράτης Νίκος Παρασκευόπουλος, υπουργός Δικαιοσύνης του ΣΥΡΙΖΑ, να εκσυγχρονίζει αυτή τη διάταξη. Πώς; Αυστηροποιώντας την και κάνοντάς την πιο σαφή και πιο ευρεία.

Με το άρθρο 27 του νομοσχεδίου για το Σύμφωνο Συμβίωσης, το άρθρο 292 του Ποινικού Κώδικα τροποποιείται ως εξής:

«1. Οποιος με πρόθεση παρεμποδίζει τη λειτουργία κοινόχρηστης εγκατάστασης που εξυπηρετεί τη συγκοινωνία και ιδίως αυτοκινητοδρόμου, σιδηροδρόμου, αεροπλάνου, λεωφορείου, ταχυδρομείου ή τηλεγράφου που προορίζονται για κοινή χρήση τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος.

2. Αν η πράξη της παρ. 1 είχε σημαντική διάρκεια επιβάλλεται φυλάκιση μέχρι τρία έτη.

3. Αν η πράξη της παρ. 1 ήταν ασήμαντη, ιδίως αν ήταν μικρής έκτασης ή διάρκειας επιβάλλεται φυλάκιση μέχρι έξι μηνών».

Όπως διαπιστώνουμε, το κατασταλτικό πνεύμα της διάταξης παραμένει το ίδιο (μόνο η καταδίκη λόγω αμέλειας φεύγει), ενώ παράλληλα διευρύνεται το πεδίο εφαρμογής της με τη σαφή προσθήκη των αυτοκινητόδρομων, έτσι που να μην υπάρχει νομική διέξοδος διαφυγής (π.χ. να υποστηρίξει η υπεράσπιση του κατηγορούμενου ότι η συγκοινωνία μπορούσε να γίνει από γειτονικούς δρόμους). Πλέον, η κατάληψη αυτοκινητόδρομου είναι εξ ορισμού αδίκημα. «Στο πεδίο προστασίας της διáταξης εντάσσονται ρητά και οι αυτοκινητόδρομοι», αναφέρει η αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου, για να φανεί καθαρά ότι πλέον κανένας δε θα μπορεί να ξεφεύγει από την καταδίκη.

Επίσης, αυστηροποιείται το πλαίσιο της ποινής, που μπορεί να φτάσει ακόμα και τα τρία

χρόνια, με την αόριστη διατύπωση «σημαντική διάρκεια». Ποιος θα κρίνει ποια διάρκεια είναι σημαντική, ώστε να λειτουργήσει η επιβαρυντική περίπτωση; Τα αστικά δικαστήρια, ανάλογα με τις ανάγκες της κρατικής καταστολής.

Κυριολεκτικά για ξεκάρφωμα, ο Παρασκευόπουλος προσθέτει στον Ποινικό Κώδικα μια άλλη διάταξη που λέει ότι το δικαστήριο «δύναται να απαλλάξει το δράστη από την ποινή, εφόσον πεισθεί ότι δεν χρειάζεται να επιβληθεί ποινή, αν ο δράστης τέλεσε την πράξη για την προάσπιση μείζονος κοινωνικού συμφέροντος». Ποιο αστικό δικαστήριο θα κρίνει ότι ένα μπλόκο αγροτών που έκοψε την εθνική οδό Αθήνας-Θεσσαλονίκης ή η κατάληψη του αμαξοστάσιου του Μετρό από τους εργαζόμενους, έγινε για την προάσπιση μείζονος κοινωνικού συμφέροντος; Θεωρήθηκαν ποτέ τα αιτήματα των αγροτών ή τα αιτήματα των εργαζόμενων στις συγκοινωνίες μείζονος κοινωνικού συμφέροντος; Η κυρίαρχη αντίληψη υποστηρίζει διαχρονικά ότι αυτά είναι συντεχνιακά συμφέροντα, τα οποία μάλιστα διεκδικούνται σε βάρος του γενικού κοινωνικού συμφέροντος. Κι αυτή

η αντίληψη θα εξακολουθήσει να κυριαρχεί, γιατί αν μια κατάληψη ή ένα μπλόκο φτάσει στα δικαστήρια, θα έχει προηγηθεί σύγκρουση των καταληψιών με την πολιτική εξουσία, λυσσασμένη προπαγάνδα των αστικών ΜΜΕ και μετά επιχείρηση καταστολής. Επομένως, η υπόθεση θα φτάσει στα δικαστήρια «ζωγραφισμένη» με χρώματα κοινωνικής απαξίας, ως μια κινητοποίηση που στράφηκε ενάντια στα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου.

Ξέρουμε πολύ καλά ότι σ' αυτές τις περιπτώσεις τα αστικά δικαστήρια συμπεριφέρονται με στυγνή κατασταλτική διάθεση, θέλοντας να στείλουν ευρύτερα μηνύματα. Αν αρχίσουν να απαλλάσσουν τους αγωνιζόμενους, θα περάσει το μήνυμα ότι το παράδειγμα τους μπορούν ν' ακολουθήσουν και άλλοι εργαζόμενοι, με αποτέλεσμα ν' αρχίσει σιγά-σιγά να δημιουργείται μια νομολογία που θα ακυρώνει το νόμο. Γι' αυτό και τα αστικά δικαστήρια θα είναι άτεγκτα. Αυτό το ξέρει πολύ καλά ο καθηγητής του Ποινικού Δικαίου Ν. Παρασκευόπουλος, γι' αυτό και χρησιμοποιεί τόσο γενικόλογες και ασαφείς διατυπώσεις, αφήνοντας στα αστικά ποινικά δικαστήρια την απόλυ-

τη δικαιοδοσία ερμηνείας και εφαρμογής τους.

Τι μένει απ' όλο αυτό το νομοθέτημα; Η διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής του, με τη σαφή αναφορά σε αυτοκινητόδρομους, και η αυστηροποίηση-συγκεκριμενοποίηση του πλαισίου των ποινών, με σκοπό να λειτουργήσουν τρομοκρατικά-αποτρεπτικά. Με πρώτο στόχο τους αγρότες, που έχουν ανακοινώσει ότι θα στήσουν μπλόκα από το Γενάρη. Το μήνυμα που τους στέλνει η κυβέρνηση είναι: καθήστε στην άκρη του δρόμου και διαμαρτυρηθείτε όσο θέλετε, μην τολμήσετε όμως να κόψετε την κυκλοφορία, γιατί μπορεί να φάτε μέχρι και τρία χρόνια φυλακή.

Το πολιτικό συμπέρασμα είναι προφανέστατο. Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με τη βεβαιότητα ότι η περίοδος ανοχής της έλαβε τέλος και ότι το μούδιασμα των εργαζόμενων μαζών θα το δεχτεί κύμα κινητοποιήσεων, αναβαθμίζει το κατασταλτικό οπλοστάσιο του αστικού κράτους ενάντια στις πιο μαχητικές μορφές κινητοποιήσεων, στέλνοντας το μήνυμα ότι είναι αποφασισμένη να επιβάλει τη μνημονιακή πολιτική «διά πυρός και σιδήρου».

Κυβερνητική φιλολογία περί αποχώρησης του ΔΝΤ Αποπροσανατολιστική συζήτηση για εσωτερική κατανάλωση

Μια αναφορά του Τσίπρα, σε συνέντευξή του στους Financial Times ενάντια στη συμμετοχή του ΔΝΤ στο ελληνικό «πρόγραμμα» και ενάντια γενικότερα στην εμπλοκή του ΔΝΤ στις ευρωπαϊκές υποθέσεις, τροφοδότησε νέα κύματα πολιτικής **παραφιλολογίας** στην Ελλάδα. Ο Τσίπρας μίλησε για «μη εποικοδομητική συμπεριφορά του Ταμείου σε δημοσιονομικά θέματα» και σημείωσε: «Πιστεύουμε ότι ύστερα από έξι χρόνια χειρισμού μιας τεράστιας κρίσης, η Ευρώπη τώρα έχει τη θεσμική ικανότητα να αντιμετωπίζει με επιτυχία τα ενδοευρωπαϊκά ζητήματα».

Δεν ξέρουμε πότε δόθηκε η συνέντευξη Τσίπρα στους FT, αν δηλαδή δόθηκε την περίοδο που γίνονταν ανάλογες δηλώσεις και στην Ελλάδα, οι οποίες στη συνέχεια έγιναν γαργάρα, καθώς οι Βρυξέλλες (του Μοσκοβισί συμπεριλαμβανόμενου) θύμισαν πως η Ελλάδα έχει συμφωνήσει στη συμμετοχή του ΔΝΤ, ενώ το Βερολίνο είπε κάτι σε στιλ «ούτε να το σκέφτεστε». Δεν έχει και καμιά σημασία, όμως, τι πιστεύει ο Τσίπρας. Κανείς δε θα του ζητήσει τη γνώμη του. Η Ελλάδα όχι μόνο έχει συμφωνήσει (και η συμφωνία έχει καταγραφεί και στην απόφαση του Eurosummit στις 12-13 Ιούλη και στο Μνημόνιο-3) στη συμμετοχή του ΔΝΤ από το Μάρτη του 2016 (τότε λήγει το δεύτερο πρόγραμμα του ΔΝΤ), αλλά υποχρεώθηκε να ζητήσει εγγράφως την άμεση συμμετοχή του ΔΝΤ, με επιστολή που έστειλε ο Τσακαλώτος στη Λα-

γκάρντ στις 24 του περασμένου Ιούλη. Γι' αυτό και κανένας δε θα ζητήσει τη γνώμη του Τσίπρα.

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε αν στο πλαίσιο των διμπεριαλιστικών ανταγωνισμών στην Ευρωζώνη υπάρχει καμιά διαμάχη του Βερολίνου με άλλα κέντρα ως προς τη συμμετοχή του ΔΝΤ στις ευρωπαϊκές υποθέσεις και αν ο Τσίπρας χρησιμοποιείται σαν «λαγός». Περισσότερο φαίνεται να χρησιμοποιεί τους μύδρους κατά ΔΝΤ αποκλειστικά για εσωτερική κατανάλωση. Υποδεικνύοντας το ΔΝΤ ως τον «σκληρό» της παρέας των ιμπεριαλιστών δανειστών, ο Τσίπρας προσπαθεί να φιλοτεχνήσει για τον εαυτό του την παραπλανητική εικόνα του πρωθυπουργού που εξακολουθεί να αγωνίζεται.

Εκείνο που πρέπει να επισημανθεί είναι πως -ανεξάρτητα από τη συμμετοχή του ΔΝΤ και στο τρέχον τρίτο «πρόγραμμα» ή την παραμονή του μόνο σε ρόλο «τεχνικού συμβούλου»- η ακολουθούμενη οικονομική και κοινωνική πολιτική δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Το τρίτο Μνημόνιο και ο οδικός του χάρτης με τα πακέτα των προαπαιτούμενων αντιλαϊκών ρυθμίσεων δεν έχουν την υπογραφή του ΔΝΤ αλλά των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Με ή χωρίς ΔΝΤ, η σκληρή λιτότητα, τα χαράτσια και η κινεζοποίηση θα συνεχιστούν. Αλλωστε, στις συνεδριάσεις του Eurogroup δεν κάνει ενημέρωση η Βελκουλέσκου του ΔΝΤ, αλλά ο Κοστέλο της Κομισιόν. Γι' αυτό μιλάμε για αποπροσανατολιστική παραφιλολογία του Τσίπρα και της κλίκας του.

Πού το πάει ο Καραμανλής;

Ποιος Κούλης, ποιος Τζίτζι και ποιος Μπουμπούκος; Και ποιος Βαγγέλας, ακόμα ακόμα. Ο Καραμανλής ήταν ο νικητής του πρώτου γύρου των εκλογών για πρόεδρο της ΝΔ. Τις παραμονές των εκλογών οι άνθρωποι του επανέλαβαν τις διαρροές ότι στηρίζει Βαγγέλα, ώστε και ο τελευταίος νεοδημοκράτης να το εμποδώσει και να μην μπορούν τα «γατάκια» (τύπου Κούλη, Τζίτζι και Μπουμπούκου) να υποστηρίξουν ότι δεν υπάρχει τέτοια διαρροή (δείχνοντας επί της ουσίας τον πανικό τους). Και για να φανεί ακόμα πιο καθαρά ότι ο Καραμανλής είναι ενεργός στις εσωκομματικές διαδικασίες, πήρε ο ίδιος το αεροπλάνο και πετάχτηκε μέχρι τη Θεσσαλονίκη, όχι απλώς για να ψηφίσει, αλλά για να κόψει βόλτες με σπορ ντύσιμο στην παραλία και να μοιράσει χειραψίες. Αρκεί να θυμίσουμε ότι στις εκλογές του Σεπτεμβρίου ο Καραμανλής ψήφισε στη Ραφήνα και όχι στη Θεσσαλονίκη, για να σιγουρέψουμε το συμπέρασμα ότι έκανε μια αρχηγική εμφάνιση στην περιφέρεια που ο Τζίτζι θεωρούσε άντρο του, για να δείξει στο παιδοβούβαλο ποιος είναι ο πραγματικός μακεδονάρχης της Δεξιάς.

Αν υπάρχει ένα ερώτημα, αυτό αφορά τους λόγους της ζωηρής δραστηριοποίησης του Καραμανλή στην εκλογική μάχη, φανερά υπέρ του Βαγγέλα. Θέλει τον Βαγγέλα ως «γέφυρα» για να επιστρέψει κάποια στιγμή ο ίδιος ή απλά οι καραμανλικόι θέλουν να εξακολουθήσουν να ελέγχουν το κόμμα και έκριναν ότι μόνον ο Βαγγέλας μπορεί να τους το εξασφαλίσει; Ο,τι και να ισχύει, ο Καραμανλής τώρα θα πρέπει να αναμετρηθεί με το 60% των ψηφοφόρων που στήριξαν τους τρεις άλλους υποψήφιους, ώστε να βγάλει τον Βαγγέλα πανηγυρικά στο δεύτερο γύρο και με μεγάλη διαφορά από τον Κούλη. Πόσο εύκολο είναι αυτό; Θα δείξει. Δεν νομίζουμε, όμως, ότι -έτσι όπως εκτέθηκαν οι καραμανλικόι στο πλευρό του Βαγγέλα- έχουν περιθώρια να χάσουν. Θα λυσάξουν για να βγάλουν τον Βαγγέλα με ποσοστό που να πλησιάζει το 60%, ώστε να μην μπορεί να του «κουνθεί» ο Κούλης.

Κατά τα άλλα, οι δεξιοί πανηγυρίζουν ότι στις εκλογές πήγαν 400.000 νοματάιοι. Είχαν βάλει τόσο χαμηλά τον πήχη οπότε τώρα θεωρούν ότι έκαναν... παγκόσμιο ρεκόρ. Αυτοί που ψήφισαν, όμως (αν ο αριθμός είναι πραγματικός, πράγμα που κάθε άλλο παρά βέβαιο είναι), είναι περίπου οι μισοί απ' όσους είχαν ψηφίσει στη μονομαχία Σαμαρά-Ντόρας το 2009 και περίπου το ένα τέταρτο απ' όσους ψήφισαν ΝΔ στις εκλογές του περασμένου Σεπτεμβρίου. Ε, δεν το λες και θρίαμβο. Θρίαμβο μόνον ο Κούλης μπορεί να ισχυρίζεται ότι κατήγαγε. Όλοι τον είχαν για τρίτο και καταϊδρωμένο κι αυτός πλασαρίστηκε δεύτερος και πλέον μπορεί να ισχυρίζεται ότι στην αρχηγική ιεραρχία της ΝΔ είναι ο «νούμερο δύο». Ο Τζίτζι δύσκολα θα ξανασηκώσει κεφάλι στο μέλλον (υπέστη κυριολεκτικά πανωλεθρία), ενώ ο Μπουμπούκος, που έκανε προεκλογικές δηλώσεις με τον τρόπο που πουλάει βιβλία από την τηλεόραση, απλά έκανε αυτό που ξέρει: ντόρο γύρω από το όνομά του και «κατοχύρωση» αυτού του υστερικού-τσιριχτού ακροδεξιού στιλ του. Πολλοί τον παρομοιάζουν με τον Πανίκα και πράγματι παρουσιάζουν πολλές ομοιότητες. Μένει να αποδειχτεί αν θα έχει και το πολιτικό μέλλον του Πανίκα. Ίσως επειδή το φοβάται, έσπευσε να πλασαριστεί ως υπαρχηγός του Κούλη.

Εν αντιθέσει προς τον Βορίδη, ο Μπουμπούκος επιλέγει την κομματική νομιμοφροσύνη. Κι έχει μαζί του και τον Πλεύρη. Η παλιά «αγία τριάς» του ΛΑΟΣ, που μεταπήδησε στη ΝΔ, έχει διασπαστεί. Ο Βορίδης φαίνεται να έχει καέι. Τα αρχηγικά του φτερά ψαλιδίστηκαν. Αναγκάστηκε να γίνει ακόλουθος του Τζίτζικώστα, ποντάροντας στη νίκη του τελευταίου και στη δική του αναγόρευση σε πρόεδρο της κοινοβουλευτικής ομάδας της ΝΔ. Τώρα που ο Τζίτζικώστας έφαγε τη σκόνη όχι μόνο του Βαγγέλα αλλά και του Κούλη, τι μέλλον μπορεί να έχει στη ΝΔ ο Βορίδης; Η λογική λέει πως θα κάνει τα πάντα για να δημιουργήσει ένα καθαρόαιμο ακροδεξιό κόμμα ανάμεσα στη ΝΔ και τη Χρυσή Αυγή, με τη βοήθεια και του Μπαλτάκου. Θα μπορέσουν, όμως; Και τι βοήθεια μπορεί να τους προσφέρει ο Σαμαράς, που είναι ίσως ο χαμένος των χαμένων αυτής της αναμέτρησης;

Ο Σαμαράς, αν και προσωπικά κρατούσε -υποτίθεται- αποστάσεις απ' όλους τους υποψήφιους, κινήθηκε σε γραμμική αντι-μείμα-ρακική. Οι άνθρωποι του μοιράστηκαν ανάμεσα σε Τζίτζικώστα και Γεωργιάδη (κυρίως στήριξαν τον πρώτο). Μ' άλλα λόγια, ο μηχανισμός του Σαμαρά ηττήθηκε κατά κράτος, δείχνοντας πως δεν έχει καμιά σπουδαία επιρροή στο γαλάζιο ακροατήριο. Πώς λοιπόν να ικανοποιήσει ο Σαμαράς το όνειρό του να επανακάμψει ως Σαρκοζί; Δεν νομίζουμε ότι θα στηρίξει το ακροδεξιό εγχείρημα, αν το τολμήσει τελικά ο Βορίδης. Δεν μπορεί να περιμένει κάτι απ' αυτό. Θα παραμείνει στο περιθώριο της ΝΔ και θα ελπίζει ότι κάποια στιγμή μπορεί τα πράγματα ν' αλλάξουν και να του δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία. Εχει μάθει να περιμένει, άλλωστε. Με τη διαφορά ότι πλέον έχουν περάσει και τα χρόνια και ο Σαμαράς είναι έξι χρόνια μεγαλύτερος από τον Καραμανλή.

Η κρίση συνεχίζεται, η πολιτική κρίση είναι πάντοτε παρούσα και το πολιτικό σύστημα θα εξακολουθήσει να βρίσκεται σε κινητικότητα. Η ΝΔ φιλοδοξεί να διαδεχτεί τον ΣΥΡΙΖΑ στην κορυφή της επόμενης συγκυβέρνησης κι αυτή η προοπτική είναι η μόνη που μπορεί να την κρατήσει ενωμένη.

στο ψαχνό

Μπανανία

Είναι «άκυρο» το ερώτημα αν θα εφαρμοστεί ή όχι το περιβόητο «παράλληλο πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά το καμάρι του, το φιλανθρωπικό πρόγραμμα με την ισχυρή επιδότηση μερικών μορφών ακραίας φτώχειας. Και είναι «άκυρο» το ερώτημα, γιατί δεν πρόκειται για κάποιο παράλληλο πρόγραμμα, σε αντίθεση με το Μνημόνιο ή υπονομευτικό του Μνημονίου, αλλά για ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνεται στο Μνημόνιο.

Από τη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη ακόμη, είχε καταστεί σαφές πως οι ιμπεριαλιστές δανειστές όχι μόνο δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τις φιλανθρωπικές δράσεις, αλλά είναι διατεθειμένοι και να συμμετάσχουν στη χρηματοδότησή τους, στο πλαίσιο των περιβόητων κοινωνικών κονδυλίων που διαχειρίζεται η Κομισιόν. Και ο ΣΥΡΙΖΑ προσαρμόστηκε απόλυτα σ' αυτό, υποβιβάζοντας το περιβόητο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» σ' ένα κλάσμα των όσων προέβλεπε. Συμφώνησε ότι οι φιλανθρωπικές δράσεις, οι τόσο απαραίτητες σε κάθε αστικό κράτος που διαχειρίζεται μια κρίση, θα πρέπει να υπηρετούν τη γενικότερη δημοσιονομική πολιτική, όπως αυτή καθορίζεται στο Μνημόνιο.

Η τρόικα έβαλε φρένο στην ψήφιση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου, όχι επειδή διαφωνεί στην ουσία του, αλλά επειδή το νομοσχέδιο έχει δημοσιονομική σημασία και δεν τέθηκε υπόψη της για έγκριση, όπως προβλέπει το Μνημόνιο. Με την παρέμβασή τους, οι ιμπεριαλιστές δανειστές κατέστησαν σαφές «ποιος κυβερνά αυτό τον τόπο».

Και με την αντίδρασή της η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου απέδειξε ότι αποδέχεται πλήρως πως αυτόν τον τόπο τον κυβερνούν οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Και μάλιστα τον κυβερνούν μέσω υπαλλήλων. Η απαίτηση για απόσυρση του νομοσχεδίου, μέχρις ότου εξεταστεί και εγκριθεί από την τρόικα, δεν έγινε από τον Γιούνκερ ή τον Ντεϊσελμπλουμ, αλλά από έναν υπάλληλο, τον Τόμας Βίτσερ του EuroWorkingGroup.

Ο τρόπος με τον οποίο κουκουλώθηκε αυτό το τεράστιο πολιτικό ζήτημα δεν μας εξέπληξε. Η μνημονιακή αντιπολίτευση έβγαλε κάποιες βαριεστημένες ανακοινώσεις καταγγελίας, τις οποίες τα αστικά ΜΜΕ φρόντισαν να υποβαθμίσουν εντελώς. Και η συγκυβέρνηση δε δοκίμασε να περάσει στην αντεπίθεση, ξέροντας ότι δεν την παίρνει. Τι να πει; Να θυμίσει, μήπως, την παλιά της ρητορική, όταν κατήγγειλε ότι τα νομοσχέδια έρχονται έτοιμα από την τρόικα, οι κυβερνήσεις τα μεταφράζουν και οι κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες τα ψηφίζουν; Η σύγκριση με εκείνες τις παλιές πύρινες καταγγελίες της δεν την ευνοεί καθόλου.

Εύλογα μπορεί να θέσει κάποιος το ερώτημα: υπάρχει περίπτωση, αυτή η κυβέρνηση, που βάζει την ουρά στα σκέλια αποσύροντας ένα πολυδιαφημισμένο νομοσχέδιο, για να το θέσει πρώτα υπό την κρίση της τρόικας, να νομοθετήσει μονομερώς για το Ασφαλιστικό, όπως δήλωνε προ ημερών ο Κατρούγκαλος και ισχυριζόνταν τα non paper του Μαξίμου; Αυτή η προπαγάνδα «κάηκε» πριν καλά-καλά αναπτυχθεί πλήρως.

Οι ιμπεριαλιστές δανειστές είναι αδιάστακτοι. Έχουν δημιουργήσει μια μπανανία και δεν επιτρέπουν στην υποτελή κυβέρνησή της ούτε ελάχιστα περιθώρια αυτονομίας. Δεν της επιτρέπουν να νομοθετήσει ούτε για τη συνέχιση των συσσιτίων για τους πεινασμένους, αν προηγουμένως οι υπάλληλοί τους δεν ελέγξουν και δεν εγκρίνουν το νομοθέτημα. Αυτή είναι η φύση του ιμπεριαλισμού: επιθετικός, αποικιοκρατικός, δικτατορικός, αγριανθρωπικός.

Θα ήταν λάθος να επιχαίρουμε για το Βατερλό της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου. Όχι γιατί τρέφουμε καμιά συμπάθεια γι' αυτή, αλλά γιατί έτσι θα χάσουμε την ουσία. Και η ουσία είναι το καθεστώς μπανανίας που συντηρεί και βαθαίνει την κινεζοποίηση. Καμιά αστική κυβέρνηση δεν πρόκειται ν' αλλάξει αυτό το καθεστώς. Είναι καθήκον της επανάστασης και της εργατικής δημοκρατίας.

ΤΑ ΝΕΑ

«Διακυβεύεται το τέλος του κόσμου της ελληνικής Δεξιάς όπως τον ξέραμε από το 1974. Αυτός σκιάζεται πλέον από το σύννεφο του διχασμού»

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΣΕΛΙΔΑ 2

Νέα Δημοκρατία

Βόρειοι εναντίον Νοτίων

Ρόλο Αβραάμ Λίνκολν επιφυλάσσει στον Αλέξη Τσίπρα
ο Θόδωρος Ρουσόπουλος δύο 24ωρα πριν ανοίξουν οι κάλπες

Μετακινήσεις τεκτονικών πλακών καταγράφονται στη ΝΔ πριν από τη νέα προσπάθεια για την εκλογή ηγεσίας. Παράλληλα με την αντιπα-

ράθεση των διεκδικητών του γαλάζιου θώκου, ένας πόλεμος εσωκομματικών στρατοπέδων – Βορείων και Νοτίων – βρίσκεται σε εξέλιξη, ενώ

ο Θόδωρος Ρουσόπουλος άνοιξε δημόσια πλέον τη συζήτηση για το ενδεχόμενο διασπαστικών κινήσεων πάνω από τις κάλπες. ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

ΑΝΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ
Η ΤΡΟΙΚΑ ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΕ ΤΟ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ποιο ήταν το κορυφαίο θέμα την περασμένη Πέμπτη; Το ότι η τρόικα εξευτέλιζε τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, εξαναγκάζοντάς την στη ντροπιαστική κίνηση να αποσύρει από τη Βουλή νομοσχέδιο που είχε μπει στη διαδικασία της συζήτησης και έγκρισής του. Ποιο ήταν το πρώτο θέμα των «Νέων»; Οτι στη ΝΔ διεξάγεται εμφύλιος πόλεμος και ότι μια μερίδα της γαλάζιας παράταξης στηρίζει τον Τσίπρα. Αν η ναυαρχίδα του Συγκροτήματος Ψυχάρη ήθελε να χτυπήσει την κυβέρνηση, δε θα μπορούσε να βρει καλύτερη ευκαιρία. Έκανε ακριβώς το αντίθετο. Στήριξε την κυβέρνηση, και υποβαθμίζοντας τον εξευτελισμό της από τους ιμπεριαλιστές δανειστές, και αναδεικνύοντας σε πρώτο θέμα την (υπαρκτή ή τεχνητά διογκωμένη) κρίση στη ΝΔ. Κατά τα άλλα, ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ... βάλλονται από τη διαπλοκή και τους «ολιγάρχες»!

KONTRES

Εξ ορισμού λαμόγια!

Το γνωστό ανέκδοτο με τους Χιώτες που πήγαιναν επί τουρκοκρατίας δυο-δυο, για να μην τους ζητήσει κάνας αγάς να τον κουβαλήσουν στην πλάτη, θυμίσε ο περιβόητος υπουργός... Πόνου και Θρήνου Χρ. Σπίρτζης, απαντώντας στις αιτιάσεις της αντιπολίτευσης για την πρόθεσή του να διορίσει ζευγάρια (πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο) στην κορυφή των δημόσιων συγκοινωνιακών φορέων, αντί για ένα στέλεχος, όπως ίσχυε μέχρι τώρα. Ο υπουργός μοίρασε διάφορα στοιχεία, που κατά την άποψή του αποκαλύπτουν κατασπατάληση πόρων, την οποία απέδωσε στο γεγονός ότι τις αποφάσεις έπαιρνε μόνο ένα άτομο, που συγκέντρωνε τις εξουσίες του διευθύνοντα συμβούλου και του προέδρου. Ενώ τώρα που θα διορίσει ζευγάρια, ο ένας θα ελέγχει τον άλλο.

Μ' άλλα λόγια, ο υπουργός Σπίρτζης χαρακτηρίζει εξ ορισμού λαμόγια και αυτούς που θα διορίσει ο ΣΥΡΙΖΑ επικεφαλής στις κρατικές επιχειρήσεις και θεωρεί ότι πρέπει να τους βάλει ανά ζεύγη, για να ελέγχουν ο ένας τον άλλο. Οι... συριζισά-ντες πρώην πασόκοι νομίζουν ότι απευθύνονται σε ηλίθιους. Θέλει ο Σπίρτζης να βολέψει κάποιους δικούς του και φτιάχνει ολόκληρη θεωρία για να δικαιολογηθεί.

Ανάλογα με το μάγουλο και το μπάτσο

Η συνταγή λιτότητας αποδείχτηκε λάθος φάρμακο και η κρίση της ευρωζώνης δεν έχει επιλυθεί, δήλωσε ο Τσίπρας σε συνέντευξή του στους New York Times, χωρίς να παραλείψει να χαρακτηρίσει «ζουρλομανδύα» τις πολιτικές του Βερο-

λίνου και των Βρυξελλών και χωρίς να ξεχάσει να εξάρει -για πολλοστή φορά- την πολιτική Ομπάμα που έφερε την ανάκαμψη στις ΗΠΑ πιο γρήγορα σε σχέση με την Ευρώπη.

Αυτά στους New York Times, γιατί σε μήνυμα που έστειλε σε ένα φόρουμ καπιταλιστών που έγινε στη Νέα Υόρκη πριν από μερικές μέρες, ο Τσίπρας παρουσίαζε την Ελλάδα σαν έναν παράδεισο επενδυτικών ευκαιριών και καλούσε τους καπιταλιστές να μη διστάσουν να έρθουν εδώ για να επενδύσουν. Ανάλογα με το μάγουλο και το μπάτσο, που λέει η λαϊκή παροιμία.

Υπονόμευση!

Ευτυχώς που υπάρχει και η πολιτική σταθερότητα, αφού το 80% του πολιτικού κόσμου καταλαβαίνει ότι το μέλλον της χώρας είναι στο ευρώ. Η δήλωση ανακούφισης έγινε την περασμένη εβδομάδα από τον πρόεδρο του ΣΕΒ Θεόδωρο Φέσσα, ο οποίος εξέφρασε τη βεβαιότητα ότι το 2016 «θα είναι καλύτερο συγκριτικά με φέτος». Ακόμα και τη δήλωση Σπίρτζη ότι «πονάει αλλά υπογράφει», ο Φέσσας την ερμήνευσε ως ένα απλό επικοινωνιακό παιχνίδι, που δεν μπορεί να ανακόψει τις επενδύσεις. «Οι επενδυτές αντιμετωπίζουν τέτοιες δηλώσεις είτε ως εφημερες παλινδρομήσεις και τις ξεπερνούν είτε τις συνυπολογίζουν στον τελικό λογαριασμό και δίνουν χαμηλότερα τιμήματα», είπε ο πρόεδρος των ελλήνων καπιταλιστών.

Κατά τα άλλα, η συριζαϊκή προπαγάνδα προσπαθεί να μας πείσει ότι κάποιοι σκοτεινοί κύκλοι της ολιγαρχίας και της διαπλοκής το 'χουν βάλει αμέτι

μοχαμέτι να οδηγήσουν την κυβέρνηση στην αποτυχία και την πτώση...

Καρφιά ετεροχρονισμένα

«Άλλο καλλιτέχνης, άλλο αυλικός.

Παράλληλη δημαγωγία

Η λογική της παράλληλης δημαγωγίας βρήκε την πλήρη εφαρμογή της με τη σαββατιάτικη βίζιτα του Τσίπρα σε Κερατσίνι-Δραπετσώνα. Λαός μπορεί να μη μαζεύτηκε για να τον υποδεχτεί και να τον χειροκροτήσει, μαζεύτηκαν όμως όλες οι φυλές του ΣΥΡΙΖΑ (εν μέρει και της ΛΑΕ). Με πρώτον και καλύτερο τον υπουργό Εφοπλισμού Δρίτσα, τον άνθρωπο που όταν πρωτοεγκαταστάθηκε στο εν λόγω υπουργείο, πριν ακόμα δραςκελίσει την είσοδό του, δήλωνε πως η ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ θα ακυρωθεί.

Η ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ θα γίνει κανονικότητα (ήδη άνοιξαν οι προσφορές) και ο συριζαϊκός θίασος φρόντισε να κόψει ένα κομμάτι (την περιοχή γύρω από το παλιό εργοστάσιο λιπασμάτων), που θα παραχωρηθεί στους δήμους για αξιοποίηση (τι είδους αξιοποίηση θα φανεί στο μέλλον). Ήταν ένα παλιό σχέδιο του Λαφαζάνη, που το έφτασε μέχρι τη Βουλή, αλλά δεν τον άφησαν να το χαρεί. Το κράτησαν για τον επίσημο ΣΥΡΙΖΑ και το πήραν προίκα ο Σκουρλέτης με τον Τσίπρα. Με τέτοια δημαγωγικά κολπάκια νομίζουν ότι θα καλύψουν εγκλήματα όπως το ξεπούλημα των λιμανιών. Εγκλήματα που μέχρι πρότινος και οι ίδιοι κατήγγειλαν ως τέτοια.

Άλλο κωμικός, άλλο σαλτιμπάγκος κι άλλο γελωτοποιός της εξουσίας. Όμως η τέχνη δεν πληρώνει κότερα». Το έγραψε στο twitter η τέως πρόεδρος Ζωή για τον Λαζόπουλο. Δε θα διαφωνήσουμε με το σχόλιο, όμως ήρθε... κομματάκι ετεροχρονισμένο. Τώρα που ο Λαζόπουλος εξακολουθεί να στηρίζει τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά η Κωνσταντοπούλου είναι στην απέξω. Γιατί την περίοδο που ήταν στα πολύ πάνω της, χαιρόταν που ο Λαζόπουλος ντύθηκε «Ζωή» για να τα χώσει στη ΝΔ. Τώρα ξαφνικά ανακάλυψε ότι είναι γελωτοποιός της εξουσίας και θυμήθηκε κι εκείνη την παλιά ιστορία με το κότερο.

Προκαλούν κιόλας

Σύμφωνα με τον γραμματέα του ΣΥΡΙΖΑ Π. Ρήγα, το Μνημόνιο που εφαρμόζει ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί... απαίτηση του ελληνικού λαού. Το είπε σε συνέντευξή του στον ΣΚΑΙ: «Υπογράψαμε μια συμφωνία δύσκολη για όλους μας και πήραμε αυτή τη μεγάλη ευθύνη **για να ανταποκριθούμε στη διάθεση του ελληνικού λαού** που φάνηκε στις τρεις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις!» Τ' ακούτε όσοι ψηφίσατε τον ΣΥΡΙΖΑ με τη λογική «το μη χείρον βέλτιον»;

Ο Τσακαλώτος, από την άλλη, βρήκε ότι η κριτική που έκανε στη ρύθμιση για τα «κόκκινα» δάνεια ο Περισσός «δεν ήταν αρκετά μαρξιστική και ταξική»! Ενώ η πολιτική που εφαρμόζει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι βγαλμένη κατευθείαν από το «Κεφάλαιο» του Μαρξ...

Τσογλανιά

Και μιας που μιλάμε για τον Τσακαλώτο, πρέπει να σημειώσουμε ότι το περιστατικό με τους βουλευτές του Περισσού, τους οποίους κατηγορήσε ότι δεν είναι αρκούντως... ταξικοί και μαρξιστές, δεν είναι το μοναδικό. Ακολουθεί γενικώς μια τακτική πρόκλησης και του βγαίνει μια τσογλανιά άνευ προηγουμένου, που έρχεται σε αντίθεση με την εικόνα του ήπιου και χαμηλών τόνων ακαδημαϊκού, που εμφάνιζε τα προηγούμενα χρόνια. Προφανώς, έχει εμπεδώσει το δόγμα «η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση». Επιτίθεται σε όλους τους άλλους και το παίζει μέγας μαρξιστής οικονομολόγος, ενώ έχει άμεση συμμετοχή στην επεξεργασία και υπογραφή του Μνημονίου και όλων των εφαρμοστικών του νόμων. Όσο γι' αυτό που φαίνεται σαν αλλαγή ύφους, νομίζουμε πως το σωστό θα ήταν να μιλήσουμε για αποκάλυψη του πραγματικού του εαυτού (και δεν είναι ο μόνος συριζαίος που το «παθαίνει» αυτό).

Για δεσ ποιος μιλάει

Τις «λογής φυλλάδες της κίτρινης ενημέρωσης» κατήγγειλε ο Τσίπρας από το βήμα της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ. Στις οποίες φυλλάδες δεν ανήκει προφανώς η «kontra news» του Κουρή, που μαζί με την «Αυγή» και την «ΕφΣυν» αποτελούν όαση αμεροληψίας και αντικειμενικότητας!

Ο οποίος Τσίπρας, σε δηλώσεις που έκανε στον Paul Mason, για να χρησιμοποιηθούν σ' ένα ντοκιμαντέρ, είπε και τα εξής εκπληκτικά: «*Νομίζω πως χάσαμε χρόνο. Στο τέλος μας τελείωσαν τα χρήματα και οι δυνάμεις. Αν το ήξερα αυτό, θα είχα πάρει πιο γενναίες αποφάσεις από την αρχή*». Δηλαδή, θα είχε υπογράψει νωρίτερα το Μνημόνιο, που το χαρτακιτρίζει «γενναία απόφαση»!

Κόντρες πραγματικές

«Αγαπητή Ανγκελα, μην μας λέτε ότι δίνετε το αίμα σας για την ΕΕ» φέρεται να είπε ο Ματέο Ρέντσι στη γερμανίδα καγκελάρια, σύμφωνα με δημοσίευμα της Corriere della Sera, χωρίς να παραλείψει να αναφερθεί σαρκαστικά και στην παραχώρηση των ελληνικών περιφερειακών αεροδρομίων σε γερμανική εταιρία. Ο Ρέντσι δεν έκρυψε ότι υπήρξε σύγκρουσή του με την Μέρκελ, αν και στο πλαίσιο της αναγκαίας διπλωματικότητας δήλωσε ότι δεν υπήρξε επίθεση κατά της Μέρκελ αλλά «διατύπωση εύλογων ερωτήσεων». Δήλωσε χαρακτηριστικά στη συνέντευξη Τύπου, μετά το τέλος της συνόδου κορυφής: «Σήμερα είχαμε δύο συζητήσεις ουσιαστικής σημασίας. Είπα στην καγκελάρια Μέρκελ πως όταν η Γερμανία παρουσιάζεται ως δωρητής αίματος, στα μάτια της Ευρώπης δεν εμφανίζεται ακριβώς έτσι». Και πρόσθεσε: «Το ότι κάνει κανείς εύλογες ερωτήσεις δεν σημαίνει ότι είναι εχθρός της Γερμανίας. Από την άλλη, δεν πρέπει και να φανεί κανείς υποτελής, όπως μπορεί ίσως να μοιάσαμε στο παρελθόν».

Συμπέρασμα: η ιμπεριαλιστική Ιταλία περνάει ζόρια και ο Ρέντσι, ως πρωθυπουργός της, σηκώνει τους τόνους κατά της Γερμανίας (στην ουσία κατά του γερμανογαλλικού άξονα, μολονότι εμφανίζεται να συμφωνεί με τον Ολάντ), διεκδικώντας μεγαλύτερο μερίδιο από τη μοιρασιά των λαφύρων στις υποτελείς χώρες τύπου Ελλάδας.

Χάθηκαν στο δρόμο

Τι έγιναν, ρε παιδιά, εκείνοι οι 1.101 (για την ακρίβεια: ο Μπαρουφάκης και άλλοι 1.100) που θα παρουσιάζονταν στην αρχή του Νοέμβρη και θα έκαναν πάταγο, φέρνοντας τα πάνω κάτω στην πολιτική ζωή της Ελλάδας; Ήταν στραβό το κλήμα, φαίνεται πως το 'φαγε κι ο γάιδαρος και δε βρήκαν «σημάδια» να πατήσουν και να μας αναστατώσουν. Φούσκα λίγων ημερών.

Ο... δημοκράτης Ν. Παρασκευόπουλος Καταργεί το δικαίωμα των κρατούμενων στις εκπαιδευτικές άδειες

Για ένα περίπου χρόνο, ο υπουργός Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλος ενέπαιζε τον Ν. Ρωμανό, αναβάλλοντας συνέχεια την εφαρμογή του δικαιώματός του να παίρνει εκπαιδευτικές άδειες, δικαίωμα που κατέκτησε με σκληρή απεργία πείνας. Αυτή η απεργία πείνας άρχισε στις 10 Νοέμβρη του 2014, έθεσε σε σκληρή δοκιμασία την ίδια τη ζωή του Ν. Ρωμανού και είχε συγκλονίσει την Ελλάδα, οδηγώντας στην ανάπτυξη ενός μεγάλου κινήματος αλληλεγγύης. Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου αναγκάστηκε τότε να υποχωρήσει και την τελευταία στιγμή εισήγαγε τροπολογία στο νόμο 4312 (άρθρο 11 του νόμου, που δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ στις 12.12.2014). Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η εκπαιδευτική άδεια σε κρατούμενο δίνεται με την υποχρέωση αυτός να φορά το γνωστό ηλεκτρονικό βραχιόλι. Προστέθηκε επίσης διάταξη σύμφωνα με την οποία θα μπορούσε να γίνει και εξ αποστάσεως εξέταση των δηλωθέντων από έναν κρατούμενο μαθημάτων.

Για να ενεργοποιηθεί αυτή η διάταξη για εκπαιδευτική άδεια με «βραχιολάκι» έπρεπε να εκδοθεί απόφαση από τον υπουργό Δικαιοσύνης. Ο τότε υπουργός Χ. Αθανασίου και να ήθελε δε θα προλάβαινε να εκδώσει την Υπουργική Απόφαση, γιατί μετά από λίγες ημέρες προκηρύχθηκαν οι βουλευτικές εκλογές της 25ης Γενάρη του 2015. Έτσι ο κλήρος έπεσε τότε στον υπουργό Δικαιοσύνης της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου Ν. Παρασκευόπουλο. Αυτός, όμως, «τρενάρισε» πολύ την έκδοση της απόφασης, προκειμένου να μην πάρει εκπαιδευτική άδεια ο Ν. Ρωμανός τον Ιούνη του 2015. Για να συνταχθεί μια υπουργική απόφαση χρειάζεται να συγκροτηθεί μια ομάδα εργασίας. Την απόφαση για τη συγκρότηση της ομάδας εργασίας ο Ν. Παρασκευόπουλος τη δημοσίευσε στο ΦΕΚ στις 2 Ιούνη του 2015, έχοντας σπαταλήσει ένα πλήρες πεντάμηνο. Η Υπουργική Απόφαση δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ στις 3 Ιούλη, δηλαδή μετά από ένα μήνα. Αν δεν καταγγέλλαμε τον Ν. Παρασκευόπουλο για την παρελκυστική τακτική που ακολουθούσε (τόσο στην έκδοση της υπουργικής απόφασης όσο και σε άλλα ζητήματα, όπως η κατάργηση των φυλακών τύπου Γ') είναι σίγουρο ότι θα τρενάριζε κι άλλο την υπόθεση.

Η Υπουργική Απόφαση Παρασκευόπουλου ήταν συνταγμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε στην περίπτωση του Ν. Ρωμανού τον τελικό λόγο να έχει ο εφέτης ανακριτής Νικόπουλος και ο Ρωμανός να εισπράττει συνέχεια απ' αυτόν απορριπτικές εισηγήσεις και από το Συμβούλιο Φυλακής Κορυδαλλού απορριπτικές αποφάσεις.

Ο Ν. Ρωμανός, μετά την απόφαση του τρομοδικείου για τη ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης, που εκδόθηκε το φθινόπωρο του 2014, ήταν στην ουσία κατάδικος και όχι υπόδικος. Λέμε «στην ουσία», γιατί ήταν σε εξέλιξη και άλλες δίκες σε βάρος του Ν. Ρωμανού και έτσι ο ασκών τη δίωξη εφέτης ανακριτής τον θεωρούσε υπόδικο, για να μπορεί να παρεμβαίνει στη λήψη της απόφασης για την εκπαιδευτική άδεια, διότι, σύμφωνα

με το άρθρο 58 παρ. 1 του Σωφρονιστικού Κώδικα, προβλέπεται η σύμφωνη γνώμη του δικαστικού οργάνου που διέταξε την προσωρινή κράτηση, πριν αποφασίσει το Συμβούλιο Φυλακής.

Από το Μάη μέχρι το Σεπτέμβρη του 2015, ο Ν. Ρωμανός υπέβαλε αιτήσεις στο Συμβούλιο Φυλακής για να αποφασίσει να του χορηγήσει εκπαιδευτική άδεια. Σε όλες τις περιπτώσεις ο Ε. Νικόπουλος εισηγήθηκε στο Συμβούλιο Φυλακής την απόρριψη του αιτήματος του Ν. Ρωμανού και το Συμβούλιο οχυρώθηκε πίσω από την απουσία σύμφωνης γνώμης του ανακριτή και απέρριψε τις αιτήσεις. Προκειμένου να απορρίψει το αίτημα του Ν. Ρωμανού ο εφέτης ανακριτής κατέφυγε και σε κείμενά του, που δημοσιεύονταν στον ηλεκτρονικό Τύπο.

Κάποια στιγμή, ο Ν. Παρασκευόπουλος αναγκάστηκε να παραδεχτεί, ότι πρέπει να γίνει πάλι νομοθετική παρέμβαση για να ξεπεραστεί αυτό το πρόβλημα. Αλλά φαίνεται πως είχε στο μυαλό του, όμως, όταν έδινε αυτές τις υποσχέσεις. Τον απασχολούσε το γεγονός ότι σχετικά σύντομα θα εκδοθούν οι αποφάσεις των δύο τρομοδικείων, ο Ν. Ρωμανός δε θα είναι πλέον υπόδικος και έτσι δε θα μπορεί να παρεμβαίνει απορριπτικά ο Ε. Νικόπουλος. Σκέφτηκε, λοιπόν, μαζί με τους συμβούλους του, να δώσει -με τροποποίηση του άρθρου 11 του νόμου 4312- στο Συμβούλιο Φυλακής το νομικό έρεισμα για να μπορεί να απορρίπτει τις αιτήσεις τόσο του Ν. Ρωμανού όσο και άλλων πολιτικών κρατούμενων που είτε ήταν φοιτητές είτε πέρασαν όντας φυλακισμένοι (αρκετοί από τη νέα γενιά των αναρχικών αγωνιστών πολιτικών κρατούμενων είναι ήδη φοιτητές).

Το σχέδιο Παρασκευόπουλου έχει δύο σκέλη. Πρώτο, να διατηρηθεί η διάταξη του άρθρου 58 παρ. 1 του Σωφρονιστικού Κώδικα, με την οποία μπορεί να παρεμβαίνει το δικαστικό όργανο που αποφάσισε την προσωρινή κράτηση, στην περίπτωση των υποδίκων. Δεύτερο, να εισαχθεί μια αυστηρή διάταξη, με την οποία κανένας πολιτικός κρατούμενος να

μην μπορεί να πάρει εκπαιδευτική άδεια, στην περίπτωση των καταδίκων.

Αυτή τη διάταξη ο Ν. Παρασκευόπουλος την εισήγαγε στο νομοσχέδιο που έχει τον τίτλο «Σύμφωνο Συμβίωσης, Άσκηση Δικαιωμάτων, Ποινικές και Άλλες Διατάξεις», για να περάσει στα μπουλχατά, αφού ο θόρυβος γίνεται για το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών. Με το άρθρο 42 εισάγεται τροπολογία στο άρθρο 11 του νόμου 3412/2014 της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, που είναι η εξής:

«*Στην τελευταία περίπτωση η αίτηση δεν απορρίπτεται από το Συμβούλιο του άρθρου 70 παρ. 1 παρά μόνο με ειδική αιτιολογία (σ.σ. αυτή η διατύπωση υπήρχε στην υπάρχουσα διάταξη και προστέθηκαν τα επόμενα), στην οποία πρέπει να μνημονεύονται συγκεκριμένα γεγονότα που προκύπτουν από τον πειθαρχικό φάκελο του κρατούμενου και αντιστοιχούν στην ειδική υπόσταση σοβαρών, ιδίως βίαιων, αξιόποινων πράξεων, με βάση τα οποία **κρίνεται σφόδρα πιθανή η κακή χρήση της άδειας***».

Πρόκειται για μια σκόπιμα γενικόλογη διάταξη, που από τη μια φωτογραφίζει τους «ζωηρούς» πολιτικούς κρατούμενους, που αγωνίζονται μέσα στις φυλακές απαιτώντας την ικανοποίηση των αιτημάτων όλων των κρατούμενων, και από την άλλη την τιμωρία λόγω φρονηματος. Αυτό που στην περίπτωση του Ν. Ρωμανού έκανε ο εφέτης-ανακριτής Νικόπουλος, επικαλούμενος ιδεολογικοπολιτικά κείμενα του πολιτικού κρατούμενου, καλείται τώρα να το κάνει το Συμβούλιο Φυλακής για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους.

Πρόκειται για μια διάταξη με την οποία επιχειρείται η επιβολή σιγής νεκροταφείου μέσα στις φυλακές και η κάμψη του φρονήματος των πολιτικών κρατούμενων, από τους οποίους ζητούνται έμπρακτες δηλώσεις μετάνοιας. Αυτή η διάταξη δεν πρέπει να περάσει με τίποτα. Κι ακόμα, πρέπει να γίνει αγώνας για να αποσυνδεθεί η παροχή εκπαιδευτικής άδειας από το ηλεκτρονικό βραχιόλι.

Δίκη νεοναζί Χρυσής Αυγής

Να μην περάσει το σχέδιο

Όπως μπορείτε να διαπιστώσετε από το συστηματικό ρεπορτάζ της «Κόντρας» (δημοσιεύεται ανελλιπώς στην ηλεκτρονική μας έκδοση www.eksegersi.gr και σε πιο συμπεκνωμένη μορφή στην έντυπη έκδοση), στη δίκη των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, τη σκόπιμα ξεχασμένη απ' όλα τα μεγάλα αστικά ΜΜΕ, έντυπα και ηλεκτρονικά, βρίσκεται σε εξέλιξη ένα σχέδιο που έχει ως στόχο, όχι μόνο να οδηγήσει σε απαλλαγή τα γκεσέμια της νεοναζιστικής συμμορίας, αλλά να ρίξει στα μαλακά ακόμα και τους δολοφόνους των ταγμάτων εφόδου. Άλλους να τους οδηγήσει σε απαλλαγή από τον πρώτο κιόλας βαθμό και άλλους να τους οδηγήσει σε μείωση ποινής ή ακόμα και απαλλαγή στο δεύτερο βαθμό, χτίζοντας από τώρα το έδαφος επί του οποίου θα πατήσει η υπεράσπισή τους.

Αυτό αφορά ακόμα και τον στυγερό δολοφόνο του Παύλου Φύσσα, Γ. Ρουπακιά, ο οποίος έχει βρει τους καλύτερους υπερασπιστές στα πρόσωπα των αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ, οι οποίοι παρακολούθησαν ως απαθείς θεατές την επίθεση του χρυσανγίτικου τάγματος εφόδου ενάντια στον Π. Φύσσα και την παρέα του και μετά το εν ψυχρώ μαχαίρωμα του αντιφασίστα μουσικού.

Εμείς χτυπάμε το καμπανάκι του κινδύνου. Πρέπει να δοθεί αγώνας για να μην εξελιχθεί η δίκη των νεοναζιστικών καθαρμάτων σύμφωνα με το σχέδιο. Αγώνας όχι μόνο μέσα στο δικαστήριο, αλλά και έξω απ' αυτό, ώστε να οργανωθεί αυτό που θα ονομάζαμε «πίεση της αντιφασιστικής κοινής γνώμης».

Η τεχνολογική πρόοδος στον καπιταλισμό

Από εργαλείο για την απελευθέρωση των εργατών, όργανο υποδούλωσής τους στο κεφάλαιο

Πριν από λίγο καιρό, ο κορυφαίος αστροφυσικός Στίβεν Χόκινγκ έκανε μια αναπάντεχη διαπίστωση που προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις. Βγήκε προς στιγμήν έξω από το επιστημονικό του πεδίο και τόλμησε να ασκήσει κοινωνική κριτική, παραδεχόμενος ότι η σημερινή παγκόσμια τάση οδηγεί σε αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων και γι' αυτό φτάνει οι καπιταλιστές.

Αυτό που τον έκανε να προβεί σε αυτή τη διαπίστωση ήταν η εξής ερώτηση που του τέθηκε στο προσωπικό του blog (<https://www.reddit.com/user/Prof-Stephen-Hawking>): «Έχετε σκεφτεί πάνω στην πιθανότητα τεχνολογικής ανεργίας, όταν αναπτύσσονται αυτοματοποιημένες διαδικασίες που τελικά μπορούν να προκαλέσουν μεγάλη ανεργία με το να εκτελούνται εργασίες γρηγορότερα ή και φτηνότερα από αυτές που μπορούν να εκτελέσουν οι άνθρωποι; Ορισμένοι συγκρίνουν αυτή τη σκέψη με τις σκέψεις των Λουδιδών, η ανταρσία των οποίων προκλήθηκε εν μέρει από την τεχνολογική ανεργία που παρατηρήθηκε πριν από περισσότερα από 100 χρόνια. Ειδικότερα, προβλέπετε έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι θα εργάζονται λιγότερο, επειδή θα έχει αυτοματοποιηθεί τόσο πολλή εργασία; Θεωρείτε ότι οι άνθρωποι θα μπορούν πάντοτε ή να βρίσκουν δουλειά ή να εφευρίσκουν περισσότερη δουλειά για να κάνουν; Ευχαριστώ για το χρόνο και τη συνεισφορά σας».

Η απάντηση του Χόκινγκ ήταν η εξής: «Εάν οι μηχανές παράγουν οτιδήποτε χρειαζόμαστε, το αποτέλεσμα θα εξαρτηθεί από το πώς διανέμονται τα αγαθά. Ο καθένας θα μπορούσε να απολαμβάνει μια ζωή πολυτελούς άνεσης αν ο πλούτος που παρήγαγαν οι μηχανές μοιραζόταν, ή περισσότεροι άνθρωποι θα μπορούσαν να καταλήξουν στη δυστυχία, αν οι κάτοχοι των μηχανών συσπειρώνονταν επιτυχώς κατά της αναδιανομής του πλούτου. Μέχρι στιγμής, η τάση φαίνεται να κατευθύνεται στη δεύτερη περίπτωση, με την τεχνολογία να οδηγεί σε συνεχώς αυξανόμενη ανισότητα».

Περνώντας την απάντηση του Χόκινγκ από ένα αυστηρά επιστημονικό κόσκινο (από την άποψη της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας), θα διαπιστώσει κανείς ότι η τοποθέτησή του «πάσχει». Ενώ στην αρχή κάνει λόγο για το πώς διανέμεται ο παραγόμενος στην παραγωγή πλούτος, στη συνέχεια μιλά για αναδιανομή, κάνοντας κάποιον να σκεφτεί ότι ο Χόκινγκ δεν έχει πρόβλημα με την διανομή του πλούτου στον καπιταλισμό, αλλά με την αναδιανομή, δηλαδή με το μοίρασμα του πλούτου έξω από την παραγωγή (π.χ. στον τομέα της φορολογίας, των κοινωνικών επιδομάτων κτλ). Αυτός, όμως, θα ήταν λανθασμένος τρόπος ανάλυσης της διαπίστωσης του κορυφαίου επιστήμονα. Θα τον αδικούσε, μάλιστα, αφού θα απαιτούσε απ' αυτόν την ακρίβεια του οικονομολόγου σε πέντε αράδες μιας απάντησης σε ένα blog. Διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα αν ο Χόκινγκ ανέπτυξε πιο αναλυτικά τις σκέψεις του σε ένα εγχειρίδιο πολιτικής οικονομίας. Ωστόσο, δεν ήταν αυτός ο σκοπός του

και κανείς δεν μπορεί να τον κατηγορήσει γι' αυτό.

Τι είναι αυτό που αξίζει να σχολιάσει κανείς από την απάντηση του Χόκινγκ; Είναι πρώτα απ' όλα η διαπίστωσή του ότι **η τάση της σημερινής εποχής είναι η συσπείρωση των κατόχων των μέσων παραγωγής (των καπιταλιστών δηλαδή) ενάντια στο μοίρασμα του παραγόμενου πλούτου, με την τεχνολογία να μην οδηγεί στην ευημερία αλλά σε συνεχώς αυξανόμενη ανισότητα**.

Η αξία της απάντησης του Χόκινγκ δεν έγκειται στη διαπίστωση ότι αυξάνεται η κοινωνική ανισότητα. Αυτό το παραδέχεται ακόμα και ο ΟΟΣΑ, σε πρόσφατη έκθεση του οποίου αναφέρεται ότι **το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο της τελευταίας τριακονταετίας**. Η έκθεση αυτή αναδημοσιεύτηκε, μάλιστα, στην ιστοσελίδα του γερμανικού ομοσπονδιακού υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικών Θεμάτων και Προστασίας του καταναλωτή (http://www.sozialministerium.at/cms/site/attachments/4/4/1/CH2267/CMS1427886369459/oecd_in_it_together.pdf).

Η αξία της απάντησης του Χόκινγκ (ενός επιφανούς μέλους της αστικής διανοήσης της Βρετανίας) έγκειται στη διαπίστωση για το ποιος προκαλεί αυτή την ανισότητα. Το να παραδέχεται ένας κορυφαίος επιστήμονας ότι η κοινωνική ανισότητα προκαλείται από τους καπιταλιστές (γιατί αυτοί είναι οι κάτοχοι των μηχανών) και ότι η τεχνολογία οδηγεί επίσης στο βάθεμα αυτής της ανισότητας, αντί να ρίξει το φταίξιμο σε «οπισθοδρομικές αντιλήψεις» (π.χ. ισλαμισμός) που επικρατούν στους λαούς που θεωρούνται πιο «καθυστερημένοι» πολιτισμικά, αποτελεί κόλαφο για τους θιασώτες της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων. Γι' αυτό και η απάντηση του Χόκινγκ θάφτηκε από το βρετανικό Τύπο.

Έχει δίκιο ο Χόκινγκ σ' αυτή του τη διαπίστωση; Όπως διαβάζουμε σε έρευνα μιας αμερικάνικης εταιρείας δημοσκοπήσεων, της Pew Research Center (<http://www.pewinternet.org/files/2014/08/Future-of-AI-Robotics-and-Jobs.pdf>), οι «ειδικοί» φαίνονται διχασμένοι ως προς το αποτέλεσμα της αυτοματοποιημένης εργασίας. Περίπου οι μισοί (το 48%) από τους 1.867 «ειδικούς» που ρωτήθηκαν υποστήριξαν ότι

στο μέλλον τα ρομπότ και οι «ψηφιακοί πράκτορες» θα εκτοπίσουν σημαντικό αριθμό ανθρώπων, όχι μόνο ανειδίκευτων αλλά και ειδικευμένων. Πολλοί από αυτούς εξέφρασαν την ανησυχία τους ότι αυτό θα οδηγήσει σε σημαντική αύξηση των εισοδηματικών ανισοτήτων, σε μαζική ανεργία και σε ρήγματα στην κοινωνική τάξη.

Το άλλο μισό (52%) των «ειδικών» που απάντησαν στην έρευνα υποστήριξε ότι δεν περιμένει ότι η τεχνολογία θα προκαλέσει εκτοπίσεις περισσότερων θέσεων εργασίας από αυτές που θα δημιουργήσει μέχρι το 2025. Οι «ειδικοί» αυτοί παραδέχονται ότι πολλές θέσεις εργασίας που σήμερα ανήκουν σε ανθρώπους θα μεταφερθούν στα ρομπότ ή σε «ψηφιακούς πράκτορες» μέχρι το 2025. Ωστόσο, έχουν πίστη στην ανθρώπινη εφευρετικότητα, η οποία εκτιμούν ότι θα δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας, βιομηχανικούς κλάδους και τρόπους για να κερδίζει κανείς το μεροκάματό του, όπως συνέβη από το χάσμα της Βιομηχανικής Επανάστασης.

Ενας από τους παραπάνω, ο Μάικλ Κέντε, οικονομολόγος της Internet Society που ασχολείται με την ανάπτυξη του διαδικτύου, επισημαίνει: «Γενικά, κάθε κύμα αυτοματοποίησης και αυξημένης χρήσης υπολογιστών αύξησε την παραγωγικότητα χωρίς να μειώσει την εργασία και δεν υπάρχει κανένας λόγος να σκεφτόμαστε ότι αυτό δε θα συμβεί στο μέλλον. Ειδικά το νέο κύμα (σ.σ. αυτοματοποίησης) είναι πιθανό να αυξήσει την προσωπική ή επαγγελματική παραγωγικότητα (π.χ. το αυτοοδηγούμενο αυτοκίνητο), αλλά δεν είναι απαραίτητο να εκτοπίσει μια θέση εργασίας (π.χ. σοφέρ). Ενώ τα ρομπότ μπορεί να εκτοπίσουν ορισμένες χειρωνακτικές εργασίες, ο αντίκτυπος δεν θα είναι διαφορετικός από τα προηγούμενα κύματα αυτοματοποίησης στα εργοστάσια και αλλού. Από την άλλη, κάποιος θα εξακολουθεί να προγραμματίζει και να φτιάχνει τα νέα εργαλεία, τα οποία επίσης είναι πιθανόν να οδηγήσουν σε ένα νέο κύμα καινοτομιών και θέσεων εργασίας».

Ο Τζον Μάρκοφ, αρθρογράφος επί επιστημονικών θεμάτων των «Τάιμς της Νέας Υόρκης», θεωρεί ότι: «Θα υπάρξει μια πελώρια εκτόπιση της εργασίας την επρχόμενη δεκαετία. Αυτό είναι αλήθεια. Όμως, αν πηγαίναμε 15 χρόνια πίσω, ποιος θα σκεφτόταν ότι η «βελτιστοποίηση των μηχανών αναζήτησης» (σ.σ. του δι-

αδικτύου) θα αποτελούσε μια σημαντική κατηγορία θέσεων εργασίας».

Τέλος, ο Αμι Γουέμπ, CEO της εταιρείας Webbmmedia (συμβουλευτική για τις τάσεις που επικρατούν στην τεχνολογία και τα ψηφιακά ΜΜΕ), υποστηρίζει: «Υπάρχει μια γενική ανησυχία ότι τα ρομπότ θα αναλάβουν (σ.σ. την εργασία). Διαφωνώ ότι οι αναδυόμενες τεχνολογίες θα εκτοπίσουν μόνιμα το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής δύναμης, αν και θα ισχυριστώ ότι οι εργασίες θα μετακινηθούν σε άλλους τομείς. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, χρειάζεται ένας στρατός από ταλαντούχους προγραμματιστές για να βοηθήσει στην ανάπτυξη της τεχνολογίας. Όμως, θα εξακολουθήσουν να χρειάζονται άνθρωποι για το πακέταρισμα, τη συναρμολόγηση, τις πωλήσεις κτλ.».

Ας συνοψίσουμε τα «επιχειρήματα» της πλειοψηφίας των «ειδικών» που απάντησαν στην έρευνα: Η αυτοματοποίηση και η εισαγωγή των υπολογιστών αύξησε μέχρι σήμερα την παραγωγικότητα, χωρίς να μειώσει την ανθρώπινη εργασία, δηλαδή χωρίς να αυξήσει την ανεργία. Όμως, ακόμα κι αν υπάρξει κάποια «εκτόπιση εργασίας», αυτή δε θα είναι μόνιμη, αλλά θα αντισταθμιστεί από την ανάπτυξη νέων κλάδων παραγωγής, νέων καινοτομιών, ιδιαίτερα στον τομέα του προγραμματισμού ή στο διαδίκτυο, που θα οδηγήσουν στην αύξηση της απασχόλησης.

Πρώτα απ' όλα, δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε την ανιστόρητη «διαπίστωση», ότι η αυτοματοποίηση μέχρι σήμερα δεν μείωσε την ανθρώπινη εργασία. Ο «οικονομολόγος» που θα ισχυριστεί κάτι τέτοιο μάλλον δεν έχει δει ποτέ στη ζωή του τη διαδικασία παραγωγής σε ένα εργοστάσιο για να διαπιστώσει το αυτονόητο: ότι η εισαγωγή των μηχανών διώχνει μαζικά εργάτες, αφού οι πρώτες εκτελούν την εργασία των τελευταίων. Αλλωστε, αν με την εισαγωγή της μηχανής στην παραγωγική διαδικασία απαιτούνταν περισσότερη εργασία για να παραχθεί η ίδια ποσότητα προϊόντος, τότε η μηχανή θα ήταν ασύμφορη! **Αν η μηχανή ενσωματώνει περισσότερη εργασία από αυτή που εκτοπίζει, κανένας καπιταλιστής δε θα ήθελε να την αγοράσει.** Γιατί αντί να εξοικονομεί ανθρώπινη εργασία, θα αναγκαζόταν να πληρώσει πιο ακριβά για να παράγει την ίδια ποσότητα προϊόντων. Αν δηλαδή η αύξηση της εργασίας που απαιτείται για την παραγωγή και τη συντήρηση της ίδιας της μηχανής είναι μεγαλύτερη από τη μείωση της εργασίας που προκαλεί η χρησιμοποίησή της, τότε το μηχανοποίητο προϊόν θα ήταν ακριβότερο από το χειροποίητο.

Αρα, **οι μηχανές θα εκτοπίζουν περισσότερη ανθρώπινη εργασία από αυτή που οι ίδιες χρειάζονται για να δημιουργηθούν και να συντηρηθούν.** Σ' αυτό το συμπέρασμα κατέληξε ο Μαρξ όταν ανέλυε τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής στο περίφημο «Κεφάλαιο» του, βασιζόμενος μάλιστα στα στοιχεία της καπιταλιστικής ανάπτυξης στη Βρετανία.

Αν και ξεφεύγει εντελώς από τα πλαίσια αυτού του σημειώματος μια αναλυ-

τική παρουσίαση των στατιστικών στοιχείων της εργασίας στον καπιταλιστικό κόσμο, αξίζει να δούμε πώς εξελίχθηκε το εργατικό δυναμικό στην ατμομηχανή του καπιταλιστικού κόσμου παγκοσμίως, τις ΗΠΑ, για να δούμε αν έχουν κάποιο δίκιο αυτοί που υποστηρίζουν ότι η τεχνολογία οδήγησε σε αύξηση των θέσεων εργασίας. Μια ματιά στα στατιστικά στοιχεία που δημοσιεύει το Γραφείο Εργασίας των ΗΠΑ (<http://www.bls.gov/cps/cpsatabs.htm>) αρκεί για να αποδείξει ότι, παρά την τεχνολογική έκρηξη που σημειώθηκε τα τελευταία σαράντα χρόνια, το ποσοστό του εργατικού δυναμικού (εργαζόμενοι και άνεργοι) ως προς το σύνολο του πληθυσμού (άνω των 16 ετών) μειώνεται συνεχώς από το 2008, φτάνοντας το 2014 να είναι μόλις 62.9%, δηλαδή στο μικρότερο σημείο από το 1977 (που ήταν 62.3%). Το μέγιστο μεταπολεμικά (μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) σημειώθηκε την περίοδο 1997-2000 που το ποσοστό αυτό έφτασε το 67.1%.

Ταυτόχρονα, το ποσοστό των εργαζόμενων ως προς το σύνολο του πληθυσμού (άνω των 16 ετών) κυμαίνεται μεταξύ 58.5% και 59% για όλα τα χρόνια από το 2009 μέχρι σήμερα. Ξέρετε από πότε είχαν να σημειωθούν τέτοια ποσοστά; Πριν από το 1985! Συνυφασμένη με τα παραπάνω είναι η σταθερή αύξηση της ανεργίας στις ΗΠΑ, που αν και έχει μειωθεί από τα χρόνια της κορύφωσης της τελευταίας κρίσης (τότε που πλησίαζε το 10%), βρίσκεται πάνω από τα επίπεδα της περιόδου από το 1994 μέχρι το 2008. Μιλάμε για τα επίσημα ποσοστά ανεργίας, που θεωρούν «εργαζόμενο» κι αυτόν που εργάστηκε μία ώρα τη βδομάδα της απογραφής! Η δε αύξηση των εργαζόμενων στη μερική απασχόληση ήταν στα ίδια επίπεδα με την αύξηση των εργαζόμενων στην πλήρη απασχόληση (κοντά στο 19% στην εικοσαετία 1994-2014). Τι σημαίνουν όλα αυτά; **Οτι η παρούσα κρίση ήταν ακόμα πιο καταστροφική από τις προηγούμενες, οδηγώντας -παρά την τεχνολογική πρόοδο- σε μεγαλύτερη ανεργία.**

Επίσης, πρέπει να πάρουμε υπόψη ότι η κατάρρευση του «ανατολικού μπλοκ» τη δεκαετία του '90 άνοιξε μία τεράστια αγορά για τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις της Δύσης (μεταξύ των οποίων και των ΗΠΑ). Ήταν αυτή η «ανάσα» που οδήγησε σε αύξηση της απασχόλησης στις ΗΠΑ τα χρόνια 1994-2000, παράλληλα με την εμφάνιση μαζικής ανεργίας στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Αυτή η «ανάσα» όμως δεν υπάρχει πλέον.

Μήπως όμως η αυτοματοποίηση της παραγωγής δημιούργησε στην οικονομία νέους κλάδους, που οδήγησαν σε τέτοια αύξηση της εργασίας, ώστε να αντισταθμιστεί η μείωση της ανθρώπινης εργασίας στους κλάδους που εισήχθησαν οι μηχανές και η αυτοματοποίηση; Για παράδειγμα, μήπως οι ταλαντούχοι προγραμματιστές ή οι νέες δραστηριότητες που απαιτεί το διαδίκτυο (π.χ. η κατασκευή μίας ιστοσελίδας) αύξησαν σημαντικά την απασχόληση;

Ας δούμε τι λένε τα στατιστικά στοιχεία του Γραφείου Στατιστικών της Εργασίας των ΗΠΑ (US Bureau of Labor Statistics ή BLS, <http://stats.bls.gov/news.release/ocwage.nro.htm>). Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά, τα επαγγέλματα με τους περισσότερους εργαζόμενους στις ΗΠΑ το 2014 ήταν οι πωλητές και ταμίες του λιανικού εμπορίου! Και τα δύο αυτά επαγγέλματα αντιπροσώπευαν το 6% του συνόλου των εργαζόμενων στις ΗΠΑ. 4.6 εκατομμύρια ήταν οι πωλητές και 3.4 εκατομμύρια οι ταμίες. Ξέρετε πόσοι ήταν οι εργαζόμενοι που ειδικούνταν στην ανάπτυξη των υπολογιστών και του διαδικτύου (προγραμματιστές, «αρχιτέκτονες» δικτύων, ερευνητές κτλ); Γύρω στα 4 εκατομμύρια (συμπεριλαμβανομένων 330 χιλιάδων μανατζαρίων)! **Ποσοστό δηλαδή γύρω στο 3% του συνόλου των εργαζομένων στις ΗΠΑ!** Ο αντίστοιχος αριθμός το Μάη του 2000 ήταν γύρω στα 3.1 εκατομμύρια (συμπεριλαμβανομένων 283 χιλιάδων μανατζαρίων) (<http://www.bls.gov/oes/tables.htm>). Αν και η αύξηση μέσα σε 14 χρόνια είναι σημαντική (της τάξης του 30%, ποσοστό περίπου διπλάσιο από την αύξηση του πληθυσμού μεταξύ 2000 και 2014), ο αριθμός των ανθρώπων που ειδικούνται στον τομέα αυτό εξακολουθεί να αποτελεί ένα πολύ μικρό ποσοστό του συνόλου των εργαζομένων στις ΗΠΑ.

Μήπως όμως οι εκτιμήσεις για την επόμενη δεκαετία προβλέπουν έκρηξη της εργασίας στον κλάδο της ανάπτυξης υπολογιστών; Η πρόβλεψη του BLS για τον κλάδο με τη μεγαλύτερη αναμενόμενη αύξηση θέσεων εργασίας θα απογοητεύσει τους οπαδούς της νέας «τεχνολογικής επανάστασης». Σύμφωνα με το BLS (<http://stats.bls.gov/news.release/ecopro.nro.htm>), τα επαγγέλματα που αναμένεται να προκαλέσουν τη μεγαλύτερη αύξηση θέσεων εργασίας τη δεκαετία 2014-2024 είναι αυτά που σχετίζονται με την υγεία και την περίθαλψη και όχι με τους υπολογιστές, που αναμένεται να έχουν τη μισή αύξηση θέσεων εργασίας σε σχέση με την υγεία-περίθαλψη.

Σχετικά με τις επιπτώσεις της αυτοματοποίησης στις θέσεις εργασίας έχει αξία να διαβάσει κανείς τι λέει η Τράπεζα της Αγγλίας. Σε πρόσφατο άρθρο του βρετανικού «Γκάρντιαν» αναφέρονται τα εξής αποκαλυπτικά:

«Η Τράπεζα της Αγγλίας έχει προειδοποιήσει ότι κινδυνεύουν να χαθούν μέχρι 15 εκατομμύρια θέσεις εργασίας εξαιτίας της νέας γενιάς ρομπότ, ιδιαίτερα εξελιγμένων, που κάνουν τη δουλειά που πριν έκαναν οι άνθρωποι... Ο Andy Haldane, επικεφαλής οικονομολόγος της τράπεζας, δήλωσε ότι ο αυτοματισμός θέτει σε κίνδυνο τις θέσεις των μισών σχεδόν εργαζομένων στη Βρετανία και ότι μία “μηχανή τρίτης γενιάς” θα υπονομεύσει την αγορά εργασίας, διευρύνοντας το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών. Τα αποτελέσματα έρευνας της Τράπεζας της Αγγλίας, συμπλήρωσε ο Haldane, έδειξαν ότι απειλούνται περισσότερο διοικητικές, υπαλληλικές και παραγωγικές θέσεις. Σε ομιλία του σε μια οργάνωση-ομπρέλα των βρετανικών συνδικάτων, την TUC, απάντησε ότι, δύο αιώνες μετά, αποδείχτηκε ότι είχαν δίκιο οι Λουδίτες –που θεωρείται ότι έσπαγαν μηχανές κατά τη διάρκεια της Βιομηχανικής Επανάστασης. “Η τεχνολογία φαίνεται να οδηγεί στη γρηγορότερη, ευρύτερη και σε μεγαλύτερο βαθμό υπονόμευση της εργασίας (σ.σ. *hollowing out* είναι ο όρος που χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει την αναζήτηση πιο φτηνής εργασίας) σε σχέση με το παρελθόν” δήλωσε. “Γιατί; Επειδή οι μηχανές του 20ού αιώνα έχουν υποκαταστήσει όχι μόνο τις χειροκίνητες ανθρώπινες εργασίες αλλά και αυτές που απαιτούν γνώση”. Με μηχανές ακόμα πιο έξυπνες, κινδυνεύει από την αυτοματοποίηση ένα μεγαλύτερο εύρος εργασιών σε σχέση με το παρελθόν, είπε ο Haldane. Οι ειδικότερες χαμηλής αμοιβής κινδυνεύουν περισσότερο, όμως η διαδικασία υπονόμευσης της εργα-

σίας θα μπορούσε να επηρεάσει επίσης τις ειδικότερες μέσης ειδίκευσης» (<http://www.theguardian.com/business/2015/nov/12/robots-threaten-low-paid-jobs-says-bank-of-england-chief-economist>).

Σε παρόμοια συμπεράσματα καταλήγει μια έκθεση 300 σελίδων, που αποκαλύφθηκε πρόσφατα αποκλειστικά από τον «Γκάρντιαν» (<http://www.theguardian.com/technology/2015/nov/05/robot-revolution-rise-machines-could-displace-third-of-uk-jobs>). Η έκθεση συντάχθηκε από αναλυτές της επενδυτικής τράπεζας Bank of America - Merrill Lynch, οι οποίοι βασίστηκαν στις τελευταίες έρευνες για να αποτυπώσουν τις συνέπειες αυτού που θεωρούν ως τέταρτη βιομηχανική επανάσταση, μετά από τον ατμό, τη μαζική παραγωγή και τα ηλεκτρονικά.

Σε έρευνα του πανεπιστημίου της Οξφόρδης, που περιλαμβάνεται στην παραπάνω έκθεση, υπογραμμίζεται ο κίνδυνος απόλυσης μέχρι και του 35% των εργαζομένων της Βρετανίας και του 47% των εργαζομένων στις ΗΠΑ, λόγω της τεχνολογικής προόδου, μέσα στα επόμενα 20 χρόνια. **Οι απολύσεις αναμένεται να γίνουν κυρίως στον πυθμένα της εισοδηματικής κλίμακας.** Όπως αναφέρει η έκθεση, «η τάση είναι ανησυχητική σε αγορές όπως οι ΗΠΑ, επειδή πολλές θέσεις εργασίας που δημιουργήθηκαν τα τελευταία χρόνια είναι χαμηλά αμειβόμενες, χειρωνακτικές ή εργασίες υπηρεσιών που γενικά θεωρούνται ότι αντιμετωπίζουν “υψηλό ρίσκο” υποκατάστασης (σ.σ. από τις μηχανές)».

Μήπως τελικά η λύση είναι αυτή που είχαν βρει οι Λουδίτες; Το σπάσιμο των μηχανών ή η άρνηση της τεχνολογικής προόδου δε θα οδηγούσε παρά στην επιστροφή σε προγενέστερες, ακόμα πιο σκληρές μορφές εκμετάλλευσης. Ας σκεφτούμε μόνο ότι σε πολλές από τις χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου **οι χειρωνακτες εργάτες είναι τόσο «φτηνοί» που οι καπιταλιστές προτιμούν να τους χρησιμοποιήσουν παρά να αυτοματοποιήσουν περισσότερο την παραγωγή** (ας θυμηθούμε το εργοστάσιο υφασμάτων μέσα σε κτίρια-ερείπια που κατέρρευσαν στο Μπαγκλαντές τον περασμένο Μάρτη, με αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς εργάτες).

Πριν από επτά περίπου δεκαετίες, ένας άλλος κορυφαίος επιστήμονας, ο Άλμπερτ Αϊνστάιν, κατέληγε σε ένα πολύ πιο προχωρημένο συμπέρασμα σε σχέση με τον Χόκινγκ. Ο Αϊνστάιν είχε το θάρρος να υποστηρίξει ότι για να προοδεύσει η ανθρωπότητα θα πρέπει να επικρατήσει ο σοσιαλισμός, **μια σχεδιασμένη οικονομία, με γνώμονα την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, κι όχι ο λυσσαλέος ανταγωνισμός των καπιταλιστών.** Το περίφημο άρθρο του με τίτλο «Γιατί Σοσιαλισμός;» δημοσιεύτηκε μάλιστα στην εποχή που ξεκινούσε ο «ψυχρός πόλεμος», το Μάη του 1949, στο πρώτο τεύχος της αμερικάνικης επιθεώρησης «Monthly Review» (<http://monthlyreview.org/2009/05/01/why-socialism/>).

Από τότε κύλησε πολύ νερό στ’ αυλάκι. Ο σοσιαλισμός έπεσε «από τα μέσα» και μετατράπηκε σε παλινορθωμένο καπιταλισμό, που αμαύρωσε το κομμουνιστικό όραμα για δεκαετίες. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο καπιταλισμός είναι το «τέλος της Ιστορίας». Από τη στιγμή που μπαίνει φρένο στις παραγωγικές δυνάμεις που ο ίδιος χρησιμοποιεί (με πρώτη τον εργαζόμενο άνθρωπο), δεν μπορεί να μην θεωρείται ιστορικά ξεπερασμένος. Όσο η τεχνολογία αναπτύσσεται στα πλαίσια του καπιταλισμού τόσο θα υποδουλώνει ακόμα περισσότερο την εργασία των παραγωγών, μεταφέροντας τη γνώση σε εξαρτήματα που ελέγχουν οι καπιταλιστές και δημιουργώντας τεράστιες στρατιές ανέργων, εντεινόντας τις ταξικές αντιθέσεις και ανισότητες.

Κ. Βάρλας

Ισπανικές εκλογές

Αλλη προοπτική ή βάλτος;

Το ερώτημα που πρέπει να τεθεί σχετικά με το πόσο «ιστορικές» ήταν οι ισπανικές εκλογές της περασμένης Κυριακής είναι ένα: απειλείται η μνημονιακή πολιτική που εξακολουθεί να εφαρμόζεται στη χώρα, αν και αυτή έχει βγει τυπικά από το Μνημόνιο από το Γενάρη του 2014; Μια πολιτική που οδήγησε σε μειώσεις μισθών, αύξηση ανεργίας, περικοπές κοινωνικών δαπανών και όλα τα «καλά» που γνωρίζουμε και στη χώρα μας, η οποία «πέτυχε» τον στόχο της, σύμφωνα με το ΔΝΤ, παρά τη λαϊκή δυσaráσκεια που αποτυπώθηκε τόσο στις εκλογές του τοπικού κοινοβουλίου της Ανδαλουσίας τον περασμένο Μάη όσο και στις εκλογές της περασμένης Κυριακής.

Τι κι αν το κυβερνών Λαϊκό Κόμμα έχασε πάνω από το ένα τρίτο της εκλογικής του δύναμης; Τι κι αν το «αριστερό» Podemos (κάτι σαν... ΣΥΡΙΖΑ Ισπανίας) ήρθε στην τρίτη θέση, αδυνατώντας να κατακτήσει τη δεύτερη, όπως ανησυχούσε ο Ραχόι, μια ανάσα μετά τους σοσιαλιστές που καταποντίστηκαν, σημειώνοντας ένα από τα χειρότερα ποσοστά στην ιστορία τους; Η μνημονιακή πολιτική δεν απειλείται, αφού ακόμα και το «αριστερό» Podemos έχει «γλυκάνει» το πρόγραμμά του πετώντας έξω «μαξιμαλιστικά» αιτήματα όπως την ιδέα «βασικού εισοδήματος» για κάθε ισπανό πολίτη ή την πρόταση για λογιστικό έλεγχο του χρέους από τους πολίτες, που αντικαταστάθηκε με την πρόταση

για «αναδιάρθρωση».

Αν ένα πράγμα έδειξαν αυτές οι εκλογές, είναι ότι οι εκλογικές αυταπάτες κρατούν ακόμα καλά, με τη συμμετοχή να κινείται στα επίπεδα του 2011 (για την ακρίβεια λίγο πιο αυξημένη, στο 58.4%). Η μόνη διαφορά πλέον με το προηγούμενο πολιτικό τοπίο έγκειται στη διεύρυνση της νομής της κοινοβουλευτικής εξουσίας στη νέα –βασικά τετρακομματική– Βουλή. Το κυβερνών κόμμα έχασε την πλειοψηφία, παίρνοντας γύρω στις 121 με 122 από τις συνολικά 350 έδρες και ποσοστό κοντά στο 29% και χάνοντας περίπου 4 εκατομμύρια ψηφοφόρους σε σχέση με το 2001 (από τα 10.8 έπεσε περίπου στα 7.1 εκατομμύρια ψήφους). Η αξιωματική αντιπολίτευση των σοσιαλιστών έχασε κι αυτή 1.5 εκατομμύρια ψήφους σε σχέση με τις εκλογές του 2011 (από τα περίπου 7 έπεσε στα 5.5 εκατομμύρια) παίρνοντας γύρω στο 22% των ψήφων (και περίπου 91 έδρες). Το Podemos έχασε τη δεύτερη θέση για μόλις μιάνιση ποσοστιαία μονάδα από τους σοσιαλιστές (πήρε το 20.5% των ψήφων), κατακτώντας γύρω στις 69 έδρες, ενώ το δεξιό Ciudadanos (Πολίτες) πήρε μόλις το 14% των ψήφων και γύρω στις 40 έδρες στη νέα βουλή. Ο δικομματισμός που κάποτε έπαιρνε ένα 75%-80% των ψήφων κέρδισε λίγο πάνω από το 50%, δίνοντας πλέον τη θέση του στον τετρακομματισμό.

Επόμενο ήταν να γίνει κάτι τέτοιο, αφού η λαϊκή δυσaráσκεια

για την πολιτική Ραχόι (που αν και έβγαλε την Ισπανία από το Μνημόνιο δεν κατόρθωσε να κερδοσκοπήσει πολιτικά με αυτό, αφού η μνημονιακή πολιτική συνεχίστηκε), δεν οδήγησε στην ανάπτυξη της ταξικής πάλης αλλά στην κοινοβουλευτική προσμονή για ένα καλύτερο μέλλον μέσα από κάποιο άλλο κόμμα.

Όπως είχε επισημάνει ο Χόρχε Λάγο, μέλος του συμβουλίου πολιτών του Podemos, που αποτελεί το «διευρυμένο» όργανο του κόμματος, το κίνημα των ισπανών «αγανακτισμένων» (της 15ης Μάη του 2011) «εγκλωβίστηκε σε μια αποκλειστικά κινηματική αντίληψη της πολιτικής, όμως, η άποψη ότι η σταδιακή συσσώρευση πολιτικής ισχύος θα οδηγούσε απαραίτητα σε αποκρυστάλλωση των διαδηλώσεων στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο, αποδείχθηκε λανθασμένη» (βλ. παλαιότερο άρθρο της Monde Diplomatique <http://monde-diplomatique.gr/?p=163>). Τη θέση των διαδηλώσεων πήραν οι εκλογικές κοκορομαχίες, μετά το ξεφούσκωμα του κινήματος. Αν σας θυμίζει κάτι αυτό δεν κάνετε λάθος. Πρόκειται για διαδικασία ανάλογη με την κατάσταση στη χώρα μας, με τη διαφορά ότι το Podemos δεν έχει ακόμα κατορθώσει να κερδίσει την κυβερνητική εξουσία, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ. Βάλτος είναι το αποτέλεσμα μέχρι να ξεσπάσει ξανά η λαϊκή οργή, αφού διαφευστούν οι ελπίδες ότι κάτι θα βγει από την εκλογική διαδικασία...

ΣΙΝΕΜΑ

Μιας και η χρονιά τελειώνει, ας κάνουμε μία ανασκόπηση για να σταθούμε στις δέκα ταινίες που θεωρούμε πιο αξιόλογες. Σημείωση πρώτη: αναφερόμαστε σε ταινίες που βγήκαν στις κινηματογραφικές αίθουσες για πρώτη φορά. Σημείωση δεύτερη: η σειρά δεν έχει ιδιαίτερη σημασία.

Ας ξεκινήσουμε με δυο ταινίες από την Τουρκία. **«Η χειμερία νάρκη» του Νουρί Μπίλκε Τσεϊλάν.** Ο πολύ σημαντικός τούρκος σκηνοθέτης ασκεί κριτική στο κομμάτι εκείνο της διανόησης, που έχοντας εξασφαλίσει μια καλή ζωή οικονομικά και κοινωνικά, εμμένει υποκριτικά σε δήθεν δίκαιες, αλλά κατά βάση οπισθοδρομικές απόψεις και καταφέρνει να παρασύρει με την εικόνα και την ατμόσφαιρα που στήνει. **«Το αρνάκι» του Κουτλού Αταμάν.** Με χιούμορ και τρυφερότητα, ο σκηνοθέτης ζουμάρει στην καθημερινότητα των κατοίκων ενός χωριού της Ανατολίας, όπου οι κοινωνικές επιταγές καταπιέζουν τους κατοίκους που παλεύουν με νύχια και με δόντια να ζήσουν αξιοπρεπώς. Η ταινία διακρίνεται για το έξυπνο σενάριο της, που βασίζεται στο χιούμορ.

Ακολουθούν δύο εξαιρετικές ταινίες από τη Ρωσία. **«Λεβιάθαν» του Αντρέι Ζβιάγκιτσεφ.** Η ασυδοσία της εξουσίας και η υποκρισία της Εκκλησίας μπαίνουν στο στόχαστρο του σκηνοθέτη, ο οποίος με μια έξυπνη παραβολή από την Παλαιά Διαθήκη μιλά για τη σύγχρονη Ρωσία. Ο Ζβιάγκιτσεφ διακρίνεται για την εικαστικότητα των πλάνων του. **«Ο ηλίθιος» του Γιούρι Μπίκοφ.** Τοπικοί άρχοντες διεφθαρμένοι ως το μεδούλι προτιμούν να αποσιωπήσουν ένα θανατηφόρο κίνδυνο, παρά να αποκαλυφθούν οι απάτες τους. Στον αντίποδα, η εργατική τάξη παραπαίει.

«Μακόντο/Σημαδεμένοι δρόμοι» της Σουντάμπε Μορτενζάι. Η ζωή στη γειτονιά Μακόντο της Βιέννης, στην οποία μένουν μετανάστες από διάφορες χώρες.

Πρωταγωνιστές της ταινίας είναι ο εντεκάχρονος Ραμαζάν, ο οποίος έχει αναλάβει πάρα πολλές ευθύνες σε σχέση με την ηλικία του. Η πρώτη ταινία μεγάλου μήκους της Μορτενζάι μας προδιαθέτει θετικά και για τις επόμενες δουλειές της. **«Η φυλή» του Μιροσλάβ Σλαμποσπίτσκι.** Πρόκειται για μία ταινία στην οποία πρωταγωνιστούν κωφάλαοι, οι οποίοι μιλούν στη νοηματική. Πέραν του γεγονότος ότι αποδεικνύεται ότι ο λόγος δεν αποτελεί το κυριότερο στοιχείο της πληροφορίας για μια ταινία, ο σκηνοθέτης μας εισάγει στη βίαιη και φρικτή πραγματικότητα των συγκεκριμένων εφήβων.

«Το δικαστήριο» του Τσαϊνάνια Ταμάν. Μία ταινία από την Ινδία, στην οποία ο σκηνοθέτης (είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του) παρουσιάζει με μαεστρία τις έντονες ταξικές αντιθέσεις στη χώρα του και το πόσο αυτές καθορίζουν και τη λειτουργία των δικαστηρίων. **«Dheeran/Ο άνθρωπος χωρίς πατρίδα» του Ζακ Οντιάρ.** Σ' ένα από τα γαλλικά προάστια, τρεις πρόσφυγες από τη Σρι Λάνκα προσπαθούν να επιβιώσουν. Οι καταστάσεις όμως είναι δύσκολες, ενώ αυτοί κουβαλούν ήδη τις τραυματικές μνήμες από την πατρίδα τους.

«Ανωτέρα βία» του Ρόμπερτ Οστλουντ. Ο σουηδός σκηνοθέτης σχολιάζει τους κοινωνικούς ρόλους που διέπουν μία οικογένεια, σε μια ιστορία κατά την οποία ο πατέρας δεν αντιδρά στον κίνδυνο με τον προβλεπόμενο τρόπο. Αρκετά έξυπνο σενάριο κι ένα θέμα που δε συναντιέται συχνά είναι τα δυο πιο δυνατά στοιχεία της ταινίας. **«Ο νόμος της αγοράς» του Στεφάν Μπριζέ.** Ο νόμος της αγοράς συνθλίβει την εργατική τάξη. Ο Μπριζέ θίγει πολύ σύγχρονα και φλέγοντα ζητήματα, όπως αυτά της ανεργίας και των ολοένα και πιο σκληρών συμβιβασμών που καλούνται να κάνουν οι εργάτες, προκειμένου να έχουν δουλειά.

Ελένη Π.

Διανύοντας τον 20ό χρόνο κυκλοφορίας η «Κόντρα» απευθύνεται και πάλι στους αναγνώστες της, ζητώντας την οικονομική τους στήριξη.

Αυτή θα εξασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της, πάντα μαχητική και αποκαλυπτική.

Παράλληλο πρόγραμμα... καταστολής

Ένας φοιτητής τραυματισμένος σοβαρά στο κεφάλι, που νοσηλεύεται στο νοσοκομείο, δυο φοιτήτριες επίσης τραυματισμένες (η μία με εφτά ράμματα στο λαιμό), μια ακόμη φοιτήτρια που μεταφέρθηκε αργότερα στο νοσοκομείο, δύο απ' αυτούς κατηγορούμενοι (ο ένας είναι ο νοσηλευόμενος στο νοσοκομείο) και ένας από τους κατηγορούμενους προφυλακισμένος μέχρι να δικαστεί στο αυτόφωρο, είναι ο απολογισμός του... παράλληλου προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ στον τομέα της κρατικής καταστολής.

Τα γεγονότα έλαβαν χώρα στη Θεσσαλονίκη, το απόγευμα της περασμένης Παρα-

σκευής. Οι φοιτητές, μέλη της ΕΑΑΚ βάζουν στην Εγνατία, πηγαίνοντας προς το χώρο απ' όπου θα ξεκινούσε πορεία αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και στους μετανάστες. Περνώντας μπροστά από τα ΜΑΤ δέχτηκαν την επίθεση των θρασύδειλων ανθρωποειδών, που από τις αλήτικες βρισιές πέρασαν αμέσως στις πράξεις με τα γκλομπ και τις ασπίδες. Οι δυο φοιτήτριες που τσαλαπατήθηκαν μεταφέρθηκαν αμέσως στο νοσοκομείο, η τρίτη πήγε λίγο αργότερα, ενώ οι δύο φοιτητές συνελήφθησαν, με τον ένα να είναι σοβαρά τραυματισμένος και να μεταφέρεται από το ΑΤ στο νοσοκομείο.

Φυσικά, η μπατσαρία δεν

έχασε την ευκαιρία. Αφού τους ξυλοφόρτωσε, έπρεπε να τους τυλίξει σε μια κόλλα χαρτί για να δικαιολογήσει την ενέργεια των ένστολων φασιστοειδών. Απείθεια, εξύβριση και αντίσταση από κοινού ήταν το «μενού», ενώ στον ένα φοιτητή προστέθηκε και η κατηγορία της... απόπειρας ελευθέρωσης κρατουμένου!

Τα υπόλοιπα τα ανέλαβε η φιλότιμη εισαγγελία, απευθείας συμπλήρωμα της μπατσαρίας. Επειδή ο ένας φοιτητής νοσηλευόταν και δεν μπορούσε να προσαχθεί στα όρια του αυτόφωρου, έσπασε τη δικογραφία και παρέπεμψε τον άλλο. Με τη συνήγορό του δεν του επέτρεψαν να επικοινωνήσει. Χωρίς συνήγορο

σύρθηκε και στο εδώλιο του αυτόφωρου τριμελούς πλημμελειοδικείου, που διέταξε να διατηρηθεί η κράτησή του, μολοντί ο φοιτητής είναι γνωστής διαμονής και υπήρχαν μάρτυρες που θα το βεβαίωναν, αν του είχε επιτραπεί να έχει τον νομικό του παραστάτη. Ο φοιτητής πέρασε ένα τριήμερο στα κρατητήρια της ΓΑΔΘ, ενώ τη Δευτέρα η δίκη του αναβλήθηκε για τις 29 Δεκέμβρη, προκειμένου να προσέλθουν και να καταθέσουν οι μάρτυρες υπεράσπισης, που στην πλειοψηφία τους είναι φοιτητές απ' αυτούς που δέχτηκαν την επίθεση των ΜΑΤ.

Σαν να μην πέρασε μια μέρα, θα έλεγε κανείς. Γιατί, πέρασε;

Στρατόπεδα συγκέντρωσης και απελάσεις για τους μετανάστες

Τις «παλιές, γνώριμες αυθαιρεσίες της ΕΛΑΣ [που] μπαίνουν και πάλι σε εφαρμογή, ενώ αυξάνει ο αριθμός των κρατούμενων προσφύγων και μεταναστών που σιγά σιγά αρχίζουν να γεμίζουν το κέντρο κράτησης της Κορίνθου» κατήγγειλε σε ρεπορτάζ της η φιλοκυβερνητική ΕφΣυν. Φαίνεται πως δεν υπάρχει κυβέρνηση σ' αυτή τη χώρα. Πως η ΕΛΑΣ είναι κράτος εν κράτει και αυθαιρετεί μόνη της, ανεξέλεγκτη, χωρίς να δίνει λογαριασμό στην πολιτική της ηγεσία. Ετσι είναι, αν έτσι νομίζετε...

Επειδή η πραγματικότητα δεν γίνεται να προσαρμοστεί στα στερεότυπα μιας προπαγάνδας που θέλει να βγάλει την κυβέρνηση έξω από το κάδρο, οφείλουμε να θυμίσουμε πως και ο αρμόδιος υπουργός Μουζιάλας και ο ίδιος ο Τσίπρας έχουν δηλώσει πως όσοι μετανάστες δεν έχουν την ιδιότητα του πρόσφυγα θα «επαναπροωθούνται», δηλαδή θα απελαύνονται. Πώς θα γίνει αυτό; Η βρόμικη δουλειά ανατίθεται στην ΕΛΑΣ που άρχισε να γεμίζει το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης με μετανάστες, κυρίως προερχόμενους από το Μαρόκο.

Η δικαιολογία με την οποία τους συλλαμβάνουν έχει καταστρωθεί προσεκτικά. Όταν φτάνουν στα ελληνικά νησιά και τους καταγράφουν, τους δίνουν το καθιερωμένο χαρτί που τους καλεί μέσα σ' ένα μήνα να εγκαταλείψουν την Ελλάδα. Στο χαρτί γράφει ότι μπορεί να διαμείνουν οπουδήποτε, εκτός από την Πάτρα, την Ηγουμενίτσα και την... Αθήνα. Στη συνέχεια, τους φορτώνουν σε καράβια (με έξοδα των ιδίων των μεταναστών) και τους φέρνουν στην Αθήνα. Εκεί δηλαδή που απαγορεύεται να διαμείνουν. Ετσι, αυτοί οι μετανάστες είναι ανά πάσα στιγμή έκθετοι στη σύλληψη, ακόμα κι αν δεν έχει περάσει η προθεσμία του ενός μήνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι 170 μετανάστες από το Μαρόκο, που μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Κορίνθου, συνελήφθησαν με τη δικαιολογία ότι παραβίασαν τον περιοριστικό όρο της μη διαμονής στην Αθήνα (ενώ το ίδιο το ελληνικό κράτος τους κουβάλησε βίαια από την Ειδομένη στην Αθήνα), ενώ κρίθηκαν ως... ύποπτοι φυγής.

Φυσικά, δεν μπορούν να συλλάβουν

όλους τους μετανάστες που δεν χαρακτηρίζονται πρόσφυγες, γιατί δεν έχουν πού να τους κρατήσουν. Μέχρι στιγμής, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν έχουν τόσο μεγάλη χωρητικότητα. Οσο όμως θα κατασκευάζονται καινούργια στρατόπεδα τόσο θα αυξάνεται και ο αριθμός των μεταναστών που θα συλλαμβάνουν και θα κλείνουν σ' αυτά (για να παίρνουν και τη σχετική επιχορήγηση από την ΕΕ).

Στόχος αυτής της πολιτικής είναι να διασπαρεί ανάμεσα στους μετανάστες το μήνυμα ότι στην Ελλάδα επανέρχονται τα πογκρόμ και οι φυλακίσεις σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, έτσι που να ανακοπεί η τάση ερχομού νέων μεταναστών (που έρχονται με τον πόθο μπας και καταφέρουν να περάσουν στην Ευρώπη) και παράλληλα να καλλιεργηθεί ο τρόμος και η απελπισία σ' αυτούς που έχουν καταφέρει να φτάσουν μέχρι την Ελλάδα και να επιλέξουν την «οικειοθελή» απέλαση μπροστά στο φόβο να σαπίσουν σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πρόκειται για την ίδια ακριβώς τακτική που εφαρμόστηκε επί Χρυσοχοϊδη και επί Δένδια.

KONTPA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση

βαθύ κόκκινο

Συγκολλητική ουσία

Αν κοιτάξει κανείς τους πολιτικούς κύκλους της Ελλάδας, της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, θα διαπιστώσει ομοιότητες και παραλληλίες. Ήταν οι τρεις χώρες στην καρδιά της Ευρώπης που είχαν φασιστικά καθεστώτα μέχρι και τη δεκαετία του '70. Καθεστώτα που αντικαταστάθηκαν από κοινοβουλευτικές δημοκρατίες το ένα μετά το άλλο. Πρώτα στην Ελλάδα, μετά στην Ισπανία, μετά στην Πορτογαλία.

Και οι τρεις χώρες κυβερνήθηκαν μέχρι πρόσφατα από λίγο ή περισσότερο σταθερά δικομματικά συστήματα, με συνεχείς εναλλαγές ανάμεσα σε δυο βασικούς πόλους εξουσίας (έναν συντηρητικό και έναν σοσιαλδημοκρατικό). Και οι τρεις χώρες (που μαζί με την Ιρλανδία προσδιορίζονται από καταβολής ΕΟΚ ως «ευρωπαϊκός νότος») αντιμετώπισαν τα ισχυρότερα πλήγματα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και μπήκαν σε σκληρά «προγράμματα» από την Ευρωζώνη.

Η εφαρμογή αυτών των «προγραμμάτων» οδήγησε και στην κατάρρευση του παγιωμένου τις προηγούμενες δεκαετίες δικομματισμού. Και βέβαια, όπως συμβαίνει σε περιόδους πολιτικής κρίσης, οι ομοιότητες σταματούν μόνο στο γεγονός της κατάρρευσης του παγιωμένου δικομματισμού. Μετά υπάρχουν μόνο διαφορές, που έχουν να κάνουν με τις ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε χώρας.

Στην Ελλάδα, η κατάρρευση του δικομματισμού οδήγησε αρχικά σε μια τρικομματική συγκυβέρνηση (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ), η οποία στη συνέχεια έγινε δικομματική με τον τρίτο εταίρο της να «εξαερώνεται», η οποία σε διάστημα λιγότερο της τριετίας παραχώρησε τη θέση της σε μια συγκυβέρνηση της Αριστεράς μ' ένα κόμμα της Ακροδεξιότητας, που συνεχίζεται έως και σήμερα. Στην Πορτογαλία, μετά από μια αποτυχημένη απόπειρα προεδρικού πραξικοπήματος, σχηματίστηκε μια σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση που στηρίζεται στις ψήφους και των δύο μερίδων της ψευτοαριστεράς. Μένει να δούμε τι είδους κυβέρνηση θα σχηματιστεί στην Ισπανία, αφού οι εκλογές της περασμένης Κυριακής πιστοποίησαν και εκεί την κατάρρευση του δικομματισμού.

Όλες αυτές οι αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό και στα σχήματα που διαχειρίζονται την εξουσία παρουσιάζονται ως τα κορυφαία γεγονότα στη ζωή αυτών των χωρών. Τόνοι μελάνης χύνονται και χιλιάδες πληκτρολόγια «λιώνονται» για να εξηγηθούν οι κινήσεις του ενός ή του άλλου κόμματος, οι κρυφές και φανερές σκέψεις της μιας ή της άλλης πολιτικής προσωπικότητας. Όπως συμβαίνει συνήθως στην αστική πολιτική φιλολογία (και παραφιλολογία), η πραγματικότητα παρουσιάζεται ανεστραμμένη, σα να εικονίζεται μέσα από παραμορφωτικό κάτοπτρο.

Αναζητούνται ομοιότητες και διαφορές στις πολιτικές διεργασίες του αστικού συστήματος, αλλά παραβλέπεται η τεράστια ομοιότητα που σφραγίζει τις εξελίξεις και στις τρεις χώρες: ο καπιταλισμός συνεχίζει την πορεία του αλώβητος, στην πιο ακραία μορφή διαχείρισής του, ανεξάρτητα από τις αλλαγές στον τομέα των κυβερνητικών διαχειριστών.

Στην Ελλάδα, η «αντιμνημονιακή» συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσκύνησε τους ιμπεριαλιστές δανειστές και υπέγραψε και με τα δύο χέρια τη συνέχιση της πολιτικής που ακολουθούσαν και οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Στην Πορτογαλία, η «κυβέρνηση της Αριστεράς» σχηματίστηκε αφού προηγουμένως ο πρωθυπουργός του διαβεβαίωσε ότι θα σεβαστεί πλήρως τις «διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας» και ιδιαίτερα τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την ένταξή της στην ΕΕ και την Ευρωζώνη. Αμφιβάλλει κανείς ότι το ίδιο θα συμβεί και στην Ισπανία, όποιος κι αν είναι ο κυβερνητικός συνδυασμός που θα αναδειχτεί τις επόμενες μέρες;

Υπάρχει μια συγκολλητική ουσία που δημιουργεί τους κυβερνητικούς συνδυασμούς σε κάθε χώρα. Αυτή η συγκολλητική ουσία είναι ο καπιταλισμός, που κάθε αστική κυβέρνηση σέβεται και υπηρετεί, όσες αριστερές κορδέλες κι αν κρεμάσει στα προεκλογικά της πανό.

Π.Γ.